

Δ. Ξ. Μπαζάνου

Καυχή Διαθήκη

E30

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΙΜΟΥ ΜΠΑΛΑΝΟΥ

Καθηγητοῦ τῶν Θερησκευτικῶν ἐν τῷ προτύπῳ σχολείῳ τοῦ Διασκαλείου
τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως

Μουσια

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Ἐνεκρίθη κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ.

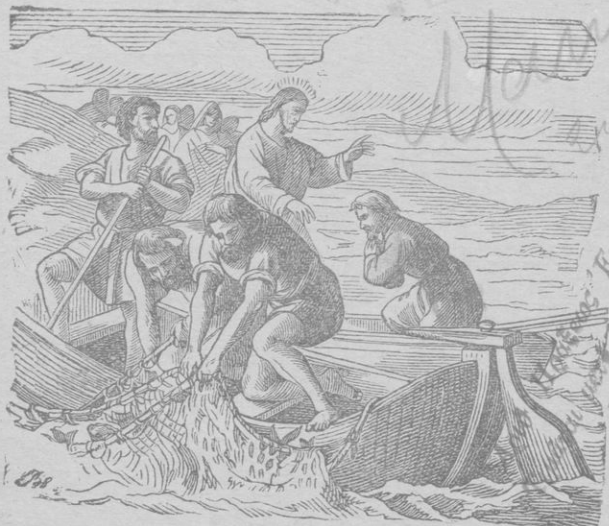
231

κοινοποίησιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας

4.2.18

Ἐγκρίσει καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

Μουσια

*Εκπ. Συμβ. 584
23-2-1923
Ἄξι φιλοσοφ. καὶ φέρει δρ. 800
Πρόεδρος φέρει 101*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 46

1925

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς

τὸν κ. Δ. Μπαλαῶνον, συγγραφέα διδακτικῶν βιβλίων.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι δι' ἡμετέρας ἀποφάσεως τῇ 19 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐκδοθείσης καὶ τῇ 27 τοῦ αὐτοῦ δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 24 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους 1918—1919 καὶ ἐφεξῆς, τὸ ἐν χειρογράφῳ πρὸς κρίσιν ὑποβληθὲν ὑμέτερον βιβλίον «**Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης**» διὰ τὴν Β' τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ τὴν ἀντίστοιχον τῶν λοιπῶν σχολείων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, ὑποχρεοῦσθε δὲ ὅπως πρὸ τῆς ἐκτυλώσεως τοῦ βιβλίου συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς ἐν ταῖς σχετικαῖς εἰσηγήσει τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου περιλαμβανομένας ὑποδείξεις.

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ Η Μ. Δ Ι Γ Κ Α Σ

Ν. Δ. Τσιριμῶκος

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ διαφθορὰ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἠϋξάνεν εἰς τὸν κόσμον, ὁ πανάγαθος Θεὸς ἔστειλε τὸν μονογενῆ τοῦ Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὸ θέλημα αὐτοῦ, ὥστε νὰ δύνανται νὰ μετατοήσουν καὶ νὰ σωθοῦν.

Τὸν βίον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων τοῦ ἀποστόλων θὰ ἐξετάσωμεν εἰς τὴν ἱερὰν ἱστορίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Α' Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ.

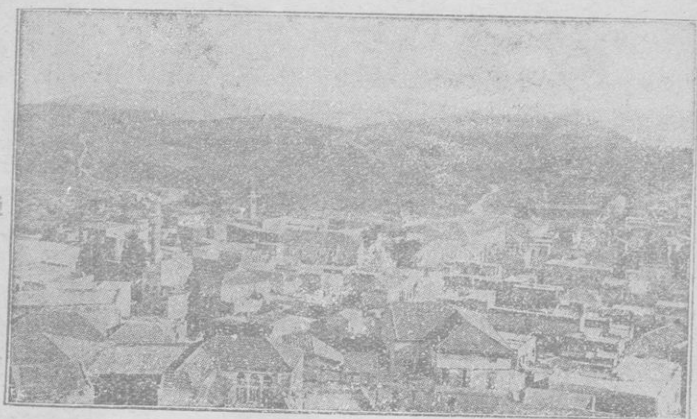
Ὅταν ἐδασίλευεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Ἡρώδης, εἰς μίαν μικρὰν πόλιν αὐτῆς ἔζη εἰς ἱερεὺς, ὁ Ζαχαρίας, μετὰ τὴν σύζυγόν του Ἐλισάβετ· ἦσαν δὲ καὶ οἱ δύο εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι, εἶχαν ὅμως μίαν μεγάλην λύπην ὅτι δὲν εἶχαν τέκνα, καὶ διαρκῶς παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ ἀποκτήσουν. Ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν προσευχὴν των, καὶ μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Ζαχαρίας ἔθυμια εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, αἶφνης παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ὁ ἄγγελος. Ὁ Ζαχαρίας ἐταράχθη ὅταν τὸν εἶδεν, ἀλλ' ὁ ἄγγελος ἀμέσως τὸν καθησύχασε καὶ τοῦ εἶπε : Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία, διότι ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν παράκλησίν σου, καὶ ἡ σύζυγός σου Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ υἱόν, τὸν ὅποιον θὰ ὀνομάσῃ· Ἰωάννην· αὐτὸς θὰ δοξασθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ θὰ σώσῃ πολλοὺς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἔδειξε πίστιν ὅσῃν ἔπρεπεν, ἀλλ' ἐφάνέρωσε δυσπιστίαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου· διὰ τοῦτο ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτόν : Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ ἐστάλην ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅσα σοῦ εἶπα· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπίστευσες, θὰ μείνης κωφὸς καὶ ἄφωνος μέχρις ὅτου ἐκπληρωθοῦν οἱ λόγοί μου. Καὶ ἀληθῶς ἀμέσως ὁ Ζαχαρίας ἐγίνε κωφὸς καὶ ἄφωνος. Ὁ λαὸς, ὁ ὅποιος προσήχθετο ἔξω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον, περιέμενε νὰ ἐξέλθῃ ὁ Ζαχαρίας καὶ τοῦ ἐφαίνετο περιεργον πῶς ἐβράδυνε τόσο· ὅταν ὅμως ἐπὶ τέλους ἐξῆλθε καὶ προσεπάθει νὰ συνεννοηθῇ μετὰ νεύματα, ἐπειδὴ δὲν

ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ λαὸς ἐνόησεν ὅτι καίτι ἔκτακτον καὶ σπουδαῖον συνέβη εἰς τὸ θυσιαστήριον. Ὁ Ζαχαρίας μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ὅλοι ἐξεπλάγησαν διὰ τὸ συμβάν.

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἐξ ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ εἰς τὸν Ζαχαρίαν, ὁ ἴδιος ἄγγελος παρουσιάσθη πρὸς τὴν ἐνάρετον καὶ ταπεινὴν παρθένον Μαρίαν, ἣ ὅποια ἐκάθητο εἰς τὴν πόλιν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἶχεν ἀρραβωνιασθῆ μετὸν Ἰωσήφ.

Ὁ ἄγγελος μόλις παρουσιάσθη εἰς τὴν παρθένον τῆς εἶπε :

Ἡ Ναζαρέτ.

Χαῖρε σὺ, ἣ ὅποια ἔχεις τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου, σὺ εἶσαι πλέον εὐλογημένη ἀπὸ ὅσας τὰς γυναῖκας. Ἡ παρθένος ἐταράχθη ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἀγγέλου, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, καὶ ἔμεινε σκεπτική. Ὁ ἄγγελος τότε εἶπεν εἰς τὴν παρθένον, διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ : Μαριάμ, μὴ φοβᾶσαι· διότι ἔχεις τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· θὰ γεννήσῃς υἱόν, ὁ ὅποιος θὰ ὀνομασθῆ Ἰησοῦς· αὐτὸς θὰ εἶνε Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, θὰ γίνῃ

δὲ ὁ αἰώνιος βασιλεὺς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ παρθένος ἠρώτησε τότε τὸν ἄγγελον πῶς θὰ συμβῆ τοῦτο, ὃ δὲ ἄγγελος ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διότι τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον διὰ τὸν Θεόν. Διὰ τὴν ἀποδείξην δὲ

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

ὁ ἄγγελος ὅτι τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν, τῆς εἶπεν ὅτι καὶ ἡ γρατὰ συγγενῆς τῆς, ἡ Ἑλισάβετ, θὰ γενήσῃ μετ' ὀλίγον υἱόν. Τότε ἡ Μαριάμ εἶπεν : Ἐγὼ εἶμαι ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, ἃς συμβῆ ὅπως εἶπες· ὃ δὲ ἄγγελος ἀπήλθεν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄγγελος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν παρθένον τὴν καλὴν ἀγγελίαν τῆς γενήσεως τοῦ Σωτῆρος, λέγεται αὐτὸ τὸ γεγονός ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου· ἐορτάζει δὲ τὴν μνήμην του ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τὰς 25 Μαρτίου.

3. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ἑλισάβετ.

Ἦστερον ἀπὸ ὀλίγης ἡμέρας ἡ Μαριάμ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν

Ἐλισάβετ εἰς τὴν πατρίδα της. Μόλις αὐτὴ ἀντίκρουσε τὴν Μαριάμ, ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν : Πῶς ἔγινε τοῦτο, νὰ ἔλθῃ πρὸς με ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ; Ἡ Μαριάμ τότε ἐχάρη πολὺ καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ ἀφοῦ ἔμεινε πλησίον της τρεῖς μῆνας, ἐπέστρεψεν εἰς Ναζαρέτ.

4. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου.

Ὅταν ἦλθεν ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἱὸν καὶ ἤρχοντο οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι νὰ τὴν συγχαροῦν. Ἀφοῦ δὲ

Ὁ Ζαχαρίας γράφει ἐπὶ πινακίου τὸ ὄνομα Ἰωάννης.

ἐπέρασαν ὀκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τὴν γέννησιν καὶ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον, ὅπως συνήθιζαν οἱ Ἑβραῖοι, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔλεγαν νὰ ὀνομασθῇ τοῦτο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, Ζαχαρίας· ἀλλ' ἡ μήτηρ ἡ ὁποία ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀντέτεινε καὶ εἶπε νὰ ὀνομασθῇ Ἰωάννης. Οἱ συγγενεῖς τότε ἠπόρησαν, ἐπειδὴ κανεὶς εἰς τὴν οἰκογένειαν δὲν εἶχεν αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ

ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην τοῦ Ζαχαρίου. Ἐπειδὴ δὲ μὴ δὲν ἤκουε τὸν ἠρώτησαν μὲ νοήματα· αὐτὸς δὲ τότε ἐζήτησεν ἕνα μικρὸν πῖνακα, διότι ἦτο ἀλαλος, καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως ἐλύθη ἡ γλῶσσα τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἤρχισε νὰ εὐλογῇ τὸν Θεὸν καὶ νὰ προλέγῃ διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου, ὅτι θὰ γίνῃ προφήτης. Ὅλοι τότε ἐθαύμαζαν καὶ ἔλεγον : τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδίον!

Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐμεγάλωνε καὶ ἀνεπτύσσετο. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰωάννου τὴν 24ην Ἰουνίου.

5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τοὺς χρόνους ποὺ ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης ἦτο αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης ὁ Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος. Οὗτος διέτρεξε νὰ ἀπογραφῶν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἐπομένως καὶ τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὁποία τότε ἦτο ὑποτεταγμένη εἰς τοὺς Ρωμαίους. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὅταν ἐγένετο ἀπογραφή, ἔπρεπεν ἕκαστος νὰ ὑπάγῃ νὰ γραφῇ εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατήγετο. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ, ἂν καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν Ναζαρέτ, κατήγετο ὡς ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ, ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ, παρέλαβε καὶ τὴν παρθένον Μαρίαν, ἡ ὁποία ἦτο ἐτοιμόγεννος, καὶ ἦλθαν μαζὶ εἰς τὴν Βηθλεὲμ, ὅπου κατόκησαν εἰς ἓν πανδοχεῖον. Τὴν νύκτα ἐκεῖνην ἦλθεν ἡ στιγμή τοῦ τοκετοῦ, καὶ ἐγέννησεν ἡ παρθένος τὸν υἱὸν τῆς· ἀφοῦ δὲ τὸν ἐσπαργάνωσε, τὸν ἔθεσε εἰς μίαν φάτινην (ὅπως λέγεται τὸ παχνὶ ποὺ τρώγουν τὰ ἄλογα), διότι εἰς τὸ πανδοχεῖον δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέρος νὰ θέσουν τὸ παιδίον.

Τὴν αὐτὴν νύκτα εἰς τοὺς ἀγρούς πλησίον τῆς Βηθλεὲμ διενυκτέρευαν ποιμένες καὶ ἐφύλατταν τὰ πρόβατά των, ἔταν αἰφνιδίως εἶδαν λάμπιν ἐξαιρετικὴν καὶ ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ἐνώπιόν των. Οἱ ποιμένες ἐφοβήθησαν πολὺ, ἀλλ' ὁ ἄγγελος εἶπεν εἰς αὐτοὺς : Μὴ φοβεῖσθε, διότι φέρω διὰ σᾶς καὶ ὄσιν τὸν λαὸν μίαν πολὺ εὐχάριστον ἀγγελίαν· σήμερον ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ εἰς τὴν Βηθλεὲμ. Ἰπάγετε εἰς τὴν πόλιν νὰ τὸν προσκυνήσετε· εἶναι βρέφος εἰς τὰ

σπάργανα, ἐξηπλωμένον εἰς τὴν φάτνην. Τότε κατήλθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν πλῆθος ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἀνύμνουσιν τὸν Θεὸν καὶ ἔψαλλον : « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ». Δηλαδή : Δόξα ὡς εἶναι εἰς τὸν Θεόν, ποῦ κατοικεῖ· εἰς

Ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος.

τοὺς οὐρανοὺς· ὡς εἶναι εἰρήνη εἰς τὴν γῆν καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν ἐξηφανίσθησαν οἱ ἄγγελοι, ἀπεφάσισαν οἱ ποιμένες νὰ ἔλθουν εἰς Βηθλεὲμ νὰ προσκυνήσουν τὸ παιδίον. Ἀληθῶς δὲ ἦλθαν, τὸ ἐπροσκύνησαν, καὶ διηγήθησαν τὰ συμβάντα, ὅλοι δὲ ἐθαύμαζαν δι' αὐτά, περισσότερο δὲ ἡ Μαριάμ.

Ὅκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν, ὅπως συνήθιζαν οἱ Ἑβραῖοι, ἔλαβε τὸ παιδίον τὸ ὄνομά του καὶ ὠνομάσθη Ἰησοῦς (δηλαδή Σωτήρ).

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τὰ Χριστούγεννα, εἰς τὰς 25 Δεκεμβρίου· τὴν δὲ μνήμην τῆς ὀνομασίας, ὅκτῶ ἡμέρας βραδύτερον, τὴν 1ην Ἰανουαρίου.

6. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Σωτῆρος.

Ἐπῆρχε συνθήβεια εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὅταν τὸ νεογέννητον ἀρσενικὸν παιδίον ἐγένετο 40 ἡμερῶν, νὰ τὸ ὀδηγῇ ἡ μήτηρ του

Ἡ Θεοτόκος μετὰ τὸ θεῖον βρέφος.

εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἐκεῖ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν ζευγὸς τρυγόνων ἢ μικρῶν περιστερῶν. Ὅταν λοιπὸν ἐγένεν ὁ Ἰησοῦς 40 ἡμερῶν, τὸν ἔφερε ἡ μήτηρ του εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ θυσιάσῃ. Μόλις ἡ Θεοτόκος εἰσηλθεν εἰς τὸν ναὸν μετὰ τὸ θεῖον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς

τούς ὑπεδέχθη ὁ γέρον προφήτης Συμεών, ὁ ὁποῖος καθ' ἡμέραν παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἀποθάνῃ πρὶν ἰδῆ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· τὸ ἄγιον πνεῦμα τὸν ἐφώτισεν ὅτι τὸ βρέφος ἐκείνο ἦ· ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Τότε ὁ γέρον Συμεὼν μὲ μεγίστην εὐλάβειαν τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἠλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε : Τώρα, ὦ Θεέ μου, πού ἠξιώθην νὰ ἰδῶ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἃς ἀποθάνω μὲ εἰρήνην. Καὶ ἡ γραία προφήτις Ἄννα, ἡ ὁποία εὗρισκετο καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ναόν, ἀνύμνησε τὸ θεῖον βρέφος καὶ προεφήτευσε διὰ τὸ μέλλον του.

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ἐθαύμαζον δι' ὅσα ἐγίναν εἰς τὸν ναόν καὶ κατόπιν ἐπανήλθαν εἰς τὴν Βηθλεέμ. Τὸ παιδίον ἠῤῥαξε καὶ ἐγίνετο καθ' ἡμέραν σοφώτερον καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτο μαζί του.

Ἡ Ἐκκλησίᾳ μας ἐορτάζει τὴν μνήμην αὐτοῦ τοῦ συμβάντος εἰς τὰς 2 Φεβρουαρίου, δηλαδὴ 40 ἡμέρας μετὰ τὰ Χριστοῦγεννα. Λέγεται δὲ ἡ ἐορτὴ αὕτη Ὑπαπαντή, διότι ὁ Συμεὼν ὑπήντησε, δηλαδὴ ὑπεδέχθη, τὸν Σωτῆρα εἰς τὸν ναόν.

7. Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.

Ὀλίγον χρόνον ἀφοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς, μάγοι, δηλαδὴ σοφοὶ ἄνδρες ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ἦλθαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰουδαίας, τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλεγον ὅτι ὁ ἀστήρ, ὁ ὁποῖος ἐφάνη, ἀνήγγειλεν εἰς αὐτοῦς τὴν γέννησιν τοῦ βασιλεῦς τῶν Ἰουδαίων· ἐζήτουν δὲ νὰ μάθουν εἰς ποίαν πόλιν τῆς Ἰουδαίας ἐγεννήθη, διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς, ἔταν ἤκουσεν ὅτι ἐγεννήθη βασιλεὺς, ἐταράχθη πολὺ. διότι ἐφοβήθη μήπως ἦτο βασιλεὺς ὡς αὐτός, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν του. Ἀμέσως διέταξε νὰ συνέλθῃ τὸ μέγα συνέδριον τῶν Ἑβραίων, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀρχιερεῖς, πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς, διὰ νὰ τοῦ εἴπῃ ποῖον μέρος ὤριζαν οἱ προφῆται ὡς τόπον γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου ἀπήντησαν ὅτι, ὡς λέγουν οἱ προφῆται, ὁ Χριστὸς θὰ γεννηθῆ εἰς Βηθλεέμ. Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως τοὺς μάγους καὶ ἐπλη·

ροφορήθη από αυτούς πρό πόσου καιρού ειδαν τὸν ἀστέρα διὰ τὴν γνωρίζῃ πόσων ἐτῶν περίπου ἦτο ὁ Σωτήρ* ἔστειλε δὲ αὐτοὺς εἰς Βηθλεέμ μετὰ τὴν παραγγελίαν νὰ πληροφορηθοῦν ἀκριβῶς διὰ τὸ

*Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.

παιδίον καὶ ὅταν ἐπιστρέψουν νὰ εἰπουν εἰς αὐτὸν περὶ αὐτοῦ διότι ὄρθεν ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ προσκυνήσῃ τὸ παιδίον, ἐνῶ πραγματικῶς ἤθελε νὰ μάθῃ ποῦ κατοικεῖ διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ.

Τότε οἱ μάγοι ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βηθλεέμ, καὶ μετὰ τὴν ὁδη-

γίαν τοῦ ἀστέρος ἔφθασαν ἐκεῖ ἔπου ἐκάθητο τὸ θεῖον βρέφος. Ἄφου δὲ ἐγονυπέτησαν, ἐπροσκύνησαν αὐτό, ὕστερον δὲ ἤνοιξαν τὰ θησαυροφυλάκιά των καὶ τοῦ προσέφεραν χρυσὸν καὶ πολύτιμα ἀρώμκτα, λίβανον καὶ σμύρναν.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ ὁποῖος ὡς παντογνώστης ἐγνώριζε τὰς σκέψεις τοῦ Ἡρώδου, παρήγγειλεν εἰς τοὺς μάγους νὰ μὴ ἔλθουν πρὸς τὸν Ἡρώδη, διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς κακοὺς σκοποὺς του, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των ἀπὸ ἄλλην ἰδὸν.

8. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον καὶ ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ εἰς Ναζαρέτ.

Μόλις ἀνεχώρησαν οἱ Μάγοι, ὁ ἄγγελος ἐφάνη εἰς τὸν Ἰωσήφ,

Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον.

ἐνῶ ἐκοιμάτο, καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ μαζί του τὴν Παρθένον Μαρίαν καὶ τὸ παιδίον, καὶ νὰ φύγῃ δι' Αἴγυπτον, ἔπου

νά μείνη ἕως ὅτου παραγγείλῃ νά ἐπιστρέψῃ, διότι ὁ Ἑρώδης θά ζητήσῃ νά φονεύσῃ τὸν Ἰησοῦν. Ὁ Ἰωσήφ ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀγγέλου.

Ὁ Ἑρώδης, ἔταν εἶδεν ὅτι τὸν περιέπαιξαν οἱ μάγοι καὶ δὲν ἤλθαν νά τοῦ δώσουν τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἤθελεν, ἐθύμωσε παρὰ πολὺ· διέταξε δὲ νά σφαγοῦν ὅλα τὰ παιδία τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων τῆς, κάτω τῶν δύο ἐτῶν, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη ἀπὸ τοὺς μάγους ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν θά ἦτο μεγαλύτερος τῶν δύο ἐτῶν. Ἦλπιζε δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν φονευθέντων παιδίων θά ἦτο καὶ ὁ Χριστός, διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε παραγγείλει εἰς τὸν Ἰωσήφ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Αἴγυπτον. Ὑστερον ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν ἀπέθανεν ὁ Ἑρώδης· ὁ ἀγγελος τότε παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε νά παραλάβῃ τὴν Παρθένον καὶ τὸ παιδίον καὶ νά ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Παλαιστίνην, διότι δὲν εἶχε πλέον τί νά φοβηθῇ. Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμεν ὅπως τοῦ εἶπεν ὁ ἀγγελος. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἦτο ἄρχων ὁ σκληρὸς υἱὸς τοῦ Ἑρώδου, ὁ Ἀρχέλαος, ὁ Ἰωσήφ ἐφοβήθη νά ἔλθῃ εἰς Βηθλεὲμ καὶ ἦλθε νά ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἡγεμόνευεν ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἑρώδου, ὁ Ἑρώδης Ἀντίπας, ὁ ὁποῖος ἦτο καλῦτερος.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἰησοῦς ἔζη εἰς Ναζαρέτ, καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἔλεγον Ναζωραῖον.

9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἐπίστευαν ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ μόνον ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, δὲν ἔκτιζαν ἄλλους ναοὺς εἰς ἄλλα μέρη, ἀλλ' ἤρχοντο κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, καὶ μάλιστα τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νά προσκυνήσουν τὸν Θεόν.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦτο δώδεκα ἐτῶν, τὸν παρέλαβαν οἱ γονεῖς του² καὶ ἤλθαν μὲ αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νά ἐορτάσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, ἣ ὁποία διήρκει ἑπτὰ ἡμέρας.

Ἄφου ἐπέρασαν αἱ ἑπτὰ ἡμέραι τῆς ἑορτῆς ἀνεχώρησαν μαζί ἔλοι ὅσοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των. Ἐμπρὸς ἐπήγαιναν τὰ παιδία, καὶ ἤρχοντο κατόπιν οἱ μεγαλύτεροι, κατὰ ομάδας. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος ἐπροχώρουν καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν ιδέαν ὅτι καὶ ὁ Ἰησοῦς θὰ εἶναι μὲ τὰ ἄλλα παιδία. Ὅταν ὅμως τὴν ἐσπέραν συνηθροίσθησαν οἱ ὄδοιπόροι διὰ νὰ δειπνήσουν ἔλοι μαζί, εἶδαν μὲ μεγάλην των ἔκπληξιν ὅτι ἔλειπεν ὁ Ἰησοῦς. Φοβισμένοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν ἀνεζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν εὑρουν. Ἐπὶ τέλους, ἀφου ἔφαζαν εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἤλθαν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἐκεῖ τὸν ἤυραν ν' ἀκούῃ καὶ νὰ ἐρωτᾷ τοὺς διδασκάλους, οἱ ὅποιοι ἐθαύμαζον διὰ τὴν σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας ἔδιδε. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ γονεῖς του ἠπόρησαν καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἢ μήτηρ του : Τέκνον, τί μᾶς ἔκαμες ; Ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ σὲ ἐζητοῦμεν μὲ μεγάλην ἀνησυχίαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησε πρὸς αὐτούς : Διατί μὲ ἐζητεῖτε ; Δὲν ἐγνωρίζατε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶμαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου ; Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἐνόησαν τοὺς λόγους τούτους. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἠκολούθησε τοὺς γονεῖς του εἰς Ναζαρέτ καὶ ὑπήκουεν εἰς αὐτούς.

10. Ὁ βίος καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ Ἰωάννης ἔζη εἰς τὴν ἔρημον ἀπλούστατα· εἶχεν ἐνδύματα ἀπὸ τρίχας καμήλου καὶ ἐφόρει ζώνην δερματίνην εἰς τὴν μέσην· ἐτρέφετο δὲ μὲ ἔντομα, τὰς ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον ἀπὸ τὰ δένδρα. Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἔγινε τριάκοντα ἔτων, διετάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἀρχίσῃ νὰ κηρύττῃ εἰς τὴν χώραν ποῦ ἦτο γύρω ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ἐκήρυττε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης καὶ ἔλεγε : Μετανοεῖτε, διότι ἐφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐβάπτιζε δὲ ὅσους μετενόουν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, καὶ ἔλεγε : ἐγὼ μὲν βαπτίζω εἰς τὸ ὕδωρ, ὕστερον δὲ ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἔλθῃ ὁ ἰσχυρότερός μου, τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὰ ὑποδήματα νὰ λύσω· αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ ἄγιον πνεῦμα.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης προετοίμαζε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Σωτῆρα λέγεται πρόδρομος· ἐπειδὴ δὲ ἐβάπτιζε, λέγεται βαπτιστής. Ὁ Ἰωάννης βραδύτερον ἀπεκεφαλίσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ ἡγεμόνος Ἡρώδου Ἀντίπα, διότι ἐπέπληττεν αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του Ἡρωδιάδα διὰ τὸν παράνομον γάμον των.

Β'. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

11. Ἡ βάπτισις τοῦ Σωτῆρος.

Πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ἐβάπτιζεν ἄσους μετενόουν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἦλθε καὶ ὁ Ἰησοῦς τριάκοντα τότε ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν διὰ νὰ βαπτισθῆ ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰωάννης ὁμως ἐζήτηε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ τοῦ ἔλεγεν : ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σέ, καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς με ;

Ἄλλ' ὅταν ὁ Σωτῆρ τοῦ ἀπήντητεν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ἀμέσως τὸν ἐβάπτισεν. Ἐνῶ δὲ ἐξήρχετο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὰ ὕδατα ἠνοιχθησαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατήλθε πρὸς αὐτὸν ὡς περιστερὰ καὶ ἠκούσθη μία φωνὴ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς νὰ λέγῃ : οὗτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀγαπῶ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τῆς βαπτίσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰς 6 Ἰανουαρίου. Λέγεται δὲ ἡ ἐορτὴ αὕτῃ ἐορτῇ τῶν Θεοφανείων, ἢ Ἐπιφανείων, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐφανερῶθη εἰς τὸν κόσμον ὁ Θεός. Λέγεται δὲ καὶ ἐορτὴ τῶν Φώτων, διότι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, αὕτην τὴν ἡμέραν κυρίως ἐβαπτίζοντο οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐγίνοντο πολλὰ φῶτα, δηλαδὴ πολλὰ βαπτίσματα.

Δ. Σ ΜΠΑΔΑΝΟΥ Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Κ. Διαθήκης διὰ τὰ Ἑλλήν. σχολεῖα. Ἐκδ. Ζ'. 6—2—25.

12. Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι. Ἡ ἐκλογή των καὶ αἱ παραγγελίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ἰησοῦς ἐξέλεξεν ὡς βοηθοὺς εἰς τὸ ἔργον του δώδεκα μαθητάς, τοὺς ὁποίους ἐπειδὴ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον, καλοῦμεν ἀποστόλους.

Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰωνᾶ, ὁ

Ἡ ἐκλογή τῶν πρώτων μαθητῶν.

Ἀνδρέας καὶ ὁ Σίμων, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Σωτῆρα καὶ Πέτρος. Οὗτοι ἦσαν ἀλιεῖς, μίαν δὲ ἡμέραν ποῦ ἤλθεισαν εἰς τὴν λιμνὴν τῆς Γαλιλαίας, τοὺς εἶδεν ὁ Σωτὴρ καὶ τοὺς εἶπεν : Ἐλάτε μαζί μου, ἀφήσατε τὰ δίκτυά σας καὶ θὰ σᾶς κάμω διδασκάλους τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ ἀμέσως ἀφήκαν τὰ δίκτυά των καὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Μόλις ἐπροχώρησεν ὁ Ἰησοῦς, εἶδε δύο ἄλλους ἀδελφούς, τὸν

Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, οἱ ὅποιοι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἤλθουν μετ' αὐτὸν εἰς τὴν λίμνην· ἐκάλεσεν αὐτούς, οὗτοι δὲ ἀφῆκαν τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα των καὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἐκτὸς τῶν τεσσάρων τούτων, ἀπόστολοι ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἕξῃς ὁκτώ : ὁ Ἰάκωβος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου· ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο καὶ Θαδδαῖος ἢ καὶ Λεβδαῖος, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖος, οἱ ὅποιοι συνεδέοντο μετ' στενωτάτην φιλιαν· ὁ Θωμᾶς, ὁ Ματθαῖος ὁ τελώνης· ὁ Σίμων ὁ ὁποῖος ἕνεκα τοῦ ζήλου του διὰ τὴν θρησκείαν ὠνομάσθη ζηλωτὴς καὶ ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τὴν Κανά, πόλιν τῆς Γαλιλαίας ὠνομάσθη Κανανίτης καὶ τέλος ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Αὐτοὺς τοὺς δώδεκα ἀποστόλους ἔστειλεν ὁ Σωτὴρ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον, πρῶτον εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, οἱ ὅποιοι ἦσαν κάπως προετοιμασμένοι θρησκευτικῶς. Συνέστησε δὲ εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ εἶναι ἀφιλοχρήματοι καὶ εἰρηνικοί· εἶπεν εἰς αὐτούς, ὅτι θὰ ὑποφέρουν πολλὰ χάριν αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι δὲν πρέπει νὰ φεθῆθουν, διότι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς βοηθήσῃ, καὶ ὅσοι ὑπομείνουν ὡς τὸ τέλος αὐτοὶ θὰ σωθῶν.

13. Ὁ Σωτὴρ ἐκδιώκει ἀπὸ τὸ ἱερὸν τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς ἀργυραμοιβούς.

Ὅταν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εὔρε νὰ κἀθῆνται εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἐμποροὶ ζῶων διὰ θυσίας καὶ ἀργυραμοιβοί. Ὁ Σωτὴρ, ὅταν εἶδε τὴν ἀσχημίαν αὐτὴν καὶ ἤκουσε τὴν ὄχλοσθὴν πού ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, κατελήφθη ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν καὶ μετ' ἐν μαστίγιον, τὸ ὅπολον ἠτοίμασεν ἀπὸ σχοινία, ἐξεδίωξεν ἅλους τοὺς ἐμπόρους καὶ τὰ ζῷα των ἀπὸ τὸ ἱερὸν, καθὼς καὶ τοὺς ἀργυραμοιβούς, τῶν ὁποίων ἀνέτρεψε τὰς τραπέζας· ἔλεγε δέ : Μὴ μεταβάλλετε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου εἰς οἶκον ἐμπορίου.

Τότε ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἐμποροὶ καὶ ἀργυραμοιβοί, πού ἐξεδιώχθησαν, ἠγανάκτησαν πολὺ καὶ ἔλεγον εἰς τὸν Ἰησοῦν : Ποῖος σοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃς αὐτὰ ; τί ἀπόδειξιν ἔχομεν ὅτι ἔχεις

αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦτο παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐὰν θέλουν ἀπόδειξιν ἄς κρημνίσουν τὸν ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀνεγείρῃ πάλιν. Ἄλλ' οἱ Ἰουδαῖοι ὠργισθησαν ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ καὶ ἔλεγον: Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τούτου διήρκεσε 46 ἔτη καὶ σὺ θὰ τὸν ἀνεγείρῃς εἰς τρεῖς ἡμέρας; Ὁ Ἰησοῦς ὁμοῦς ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ δὲν ἐνόησε τὸν ναὸν τοῦ Σολομώντος, ἀλλὰ τὸ σῶμά του, τὸ ὅποτον εἶναι ναός, κατοικία Θεοῦ· ἐνόησε δηλαδὴ ὅτι θὰ ἀνίστατο μετὰ τριήμερον ταφῆν.

Γ'. ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

14. Ὁ Ἰησοῦς μεταβάλλει τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

Εἰς ἓνα γάμον, ὃ ὅποτος ἐγένετο εἰς τὴν πόλιν Κανά τῆς Γαλιλαίας, εἶχαν προσκληθῆ ὁ Ἰησοῦς, ἡ μήτηρ του καὶ οἱ μαθηταὶ του. Ἄφου ἔφαγαν καὶ ἤπιαν ὅλοι ὅσοι εἶχαν προσκληθῆ, ἔλειψεν ὁ οἶνος, καὶ ἡ Θεοτόκος ἀνήγγειλε τοῦτο εἰς τὸν Σωτῆρα. Ἄλλ' αὐτός παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ θαυματουργήσῃ ἡ μήτηρ του ὁμοῦς παρήγγειλεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς εἶπῃ.

Οἱ Ἑβραῖοι συνήθιζαν πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ μετ' αὐτὸ νὰ πλύνωνται καὶ δι' αὐτὸ πλησίον εἰς τὴν τράπεζαν ἦσαν ἕξ λίθιναι ὕδραι. Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ τὰς γεμίσουν με ὕδωρ, ἀφου δὲ τὰς ἐγέμισαν καὶ τὰς ἔφεραν, εἶπεν εἰς αὐτούς νὰ χύσουν ὀλίγον εἰς ἓν ποτήριον καὶ νὰ τὸ φέρουν εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον δηλ. εἰς αὐτόν, ὃ ὅποτος εἶχε τὴν ἐποπτείαν τοῦ συμποσίου, διὰ νὰ δοκιμάσῃ. Ὁ ἀρχιτρίκλινος ὅταν ἔδοκίμασε, με ἐκπληξὴν του εἶδεν ὅτι τοῦ προσέφεραν λαμπρὸν οἶνον· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Χριστὸς με θαυμαστὸν τρόπον, μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐφώνησε τὸν γαμβρὸν καὶ τοῦ εἶπε: συνήθως πρῶτα προσφέρουν τὸν καλὸν οἶνον καὶ ὅταν τελειώσῃ δίδουν τὸν κακόν· σὺ ἐφύλαξες τοῦναντίον τὸν καλὸν οἶνον τελευταίον.

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Σωτῆρος, καὶ ὄλοι, ὅσοι ἦσαν παρόντες εἰς τὸν γάμον, ἐθαύμαζαν δι' αὐτό.

15. Ὁ χορτασμὸς τῶν πεντανισχιλίων.

Ἐνῶ μίαν φορὰν ὁ Ἰησοῦς ὠμίλει πρὸς τὸν ὄχλον, εἰς ἔρημον τόπον, ἐνόκτωσε. Τότε ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦν οἱ μαθηταὶ του καὶ τοῦ εἶπαν νὰ ἀφήσῃ τοὺς ἀκροατάς του νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς κατοικίας των διὰ νὰ φάγουν. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς ἀποστόλους : δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουι· δώσατέ τους σεις νὰ φάγουν ἐδῶ. Οἱ μαθηταὶ ὅμως παρετήρησαν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, διότι δὲν ἔχουν τροφάς, παρὰ μόνον πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ὅ,τι ἔχουν καὶ νὰ καθίσῃ ὁ λαὸς κατὰ γῆς. Οἱ δὲ ἀπόστολοι τοῦ ἔφεραν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθῦς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἠύλόγησεν· ἀμέσως δὲ ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι ἐμοίρασαν τὰς τροφὰς εἰς τὸν λαόν. Ἐφαγαν δὲ καὶ ἐχόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά· ἀπὸ τὰ περισσεύματα δὲ ἐγένεσαν καὶ δώδεκα καλάθια πλήρη.

16. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἦτο μὲ τοὺς μαθητάς του ἐντὸς τοῦ πλείου, εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, αἰφνιδίως ἐγινε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖον ἐκαλύπτετο ἀπὸ κύματα. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἐκοιμᾶτο, οἱ μαθηταὶ του ἤλθαν ἐντρομοί, τὸν ἐξύπνησαν, καὶ παρεκάλουν αὐτόν, λέγοντες : Κύριε, σῶσέ μας, διότι καταστρεφόμεθα. Οὗτος δὲ εἶπεν εἰς αὐτούς : Διατί εἰσθε δειλοί, ὀλιγόπιστοι ; καὶ ἀμέσως ἠγέρθη καὶ διέταξε τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀνέμους νὰ ἡσυχάσουν· εὐθὺς δὲ ἐγινε μεγάλη γαλήνη. Τότε ὄλοι ἐθαύμαζαν καὶ ἔλεγον : Ποῖος εἶναι αὐτός, εἰς τὸν ὅποιον ὑπακούουν οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ;

17. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.

Ἐνῶ μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἰσῆρχετο εἰς μίαν κώμην ἀπήνη-
τησαν αὐτὸν δέκα ἄνδρες, οἱ ὅποιοι ὑπέφερον ἀπὸ φοβερὸν δερμα-
τικὸν νόσημα, τὴν λέπραν. Μόλις εἶδαν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρὰν,
ἤρχισαν νὰ φωνάζουν : Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐλυ-
πήθη καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς : Θὰ θεραπευθῆτε· μόλις ὅμως θερα-
πευθῆτε, πηγαίνετε καὶ ἀναγγεῖλετε τοῦτο εἰς τοὺς ἱερεῖς· διότι
ὁ νόμος ὄριζεν, ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἐθεραπεύετο ἀπὸ λέπραν, νὰ
ἐπιδεικνύεται εἰς τοὺς ἱερεῖς. Ἀληθῶς δὲ μόλις ἐξεκίνησαν ἀμέ-
σως ἐθεραπεύθησαν.

Ἀπὸ τοὺς δέκα ὅμως οἱ ὅποιοι ἐθεραπεύθησαν μόνον εἰς ἐπέ-
στρεψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν
ἠὺχαρίσται· καὶ αὐτὸς δὲ δὲν ἦτο Ἰσραηλῆτης, ἀλλὰ Σαμαρείτης.

Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς : Οἱ δέκα δὲν ἐκαθαρίσθησαν ; πού εἶναι
οἱ ἐννέα ; μόνον αὐτὸς ὁ ξένος ἐπέστρεψε διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεόν ;
Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν : Πήγαινε, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσεν.

18. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ.

Ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκετο μίαν φορὰν εἰς τὴν Καπερναοῦμ, καὶ
εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο, ἤρχετο πολὺ πλῆθος διὰ
νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Τότε μίαν ἡμέραν τέσσαρες ἄν-
θρωποι ἔφεραν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἓνα παραλυτικόν, διὰ νὰ τὸν
θεραπεύσῃ· ἀλλ' ἦτο τόσον πλῆθος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τὴν
ἐξώθυραν, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ διέλθουν. Τότε ἀνῆλθαν εἰς τὴν
στέγην καὶ ἀφῆρσαν μερικὰς σανίδας καὶ κεραμίδια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
κατεβίβασαν μὲ σχοινίον τὸν παραλυτικὸν εἰς μίαν κλίνην ἐνώ-
πιον τοῦ Σωτῆρος. Οὗτος ἄμα εἶδε τὴν μεγίστην πίστιν των, εἶπεν
εἰς τὸν παραλυτικόν, τέκνον, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου.
Τότε τινὲς ἐκ τῶν γραμματέων, δηλαδὴ ἐκ τῶν διδασκάλων τοῦ
νόμου πού ἦσαν ἐκεῖ παρόντες ἐσκέπτοντο ὅτι ὁ Ἰησοῦς βλα-

σφημεϊ, διότι μόνον ὁ Θεὸς ἔχει δικαίωμα νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὄχι μόνον τὰς πράξεις μας, ἀλλὰ καὶ τὰς σκέψεις μας, ἐνόησε τί ἐσκέπτοντο οἱ γραμματεῖς καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς : Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ σκέπτεσθε ; Θέλετε νὰ σᾶς δεῖξω ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ συγχωρῶ ἁμαρτίας καὶ νὰ θεραπεύω ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ αὐτάς ; Ἀμέσως δὲ ἐστράφη πρὸς τὸν παραλυτικὸν καὶ τοῦ εἶπεν : Ἴδού, λάβε τὴν κλίνην σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ εὐθὺς ὁ παραλυτικὸς ἠγέρθη· ἀφοῦ δὲ ἐνώπιον πάντων ἔλαβε τὴν κλίνην του ἐξῆλθε. Πάντες δὲ ἐθαύμαζαν καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεόν.

19. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ὅταν ἦτο ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ, ἦλθε πρὸς αὐτὸν εἰς Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος, δηλ. ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἐξουσίαζεν ἑκατὸν ἀνδρας, καὶ τοῦ εἶπε : Κύριε, ὁ δοῦλός μου βασανίζεται πάρα πολὺ εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπὸ παραλυσίαν. Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε : Θὰ ἔλθω νὰ τὸν θεραπεύσω. Ἄλλ' ὁ ἑκατόνταρχος εἶπε : Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς σὺ εἰς τὴν οἰκίαν μου· οὐδ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃς· εἶπέ μόνον ἓνα λόγον καὶ θὰ θεραπευθῇ ὁ δοῦλός μου, ὅπως ἐγὼ μόλις διατάξω τοὺς στρατιώτας μου ἀμέσως γίνεσθαι ὅ,τι διατάξω.

Ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπεν εἰς ὅσους εὗρισκοντο πλησίον του : Ἀληθῶς σᾶς λέγω, οὔτε μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν ὑπάρχει τόσον μεγάλη πίστις. Πρὸς δὲ τὸν ἑκατόνταρχον εἶπεν : Ὑπάγε, καὶ ἄς γίνῃ καθὼς ἐπίστευσες. Ὁ δὲ δοῦλος ἐθεραπεύθη ἀμέσως.

20. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ εἰς τὴν Ἱεριχώ.

Ἐνῶ μίαν ἡμέραν ἦτο ὁ Ἰησοῦς πλησίον εἰς τὴν πόλιν Ἱεριχώ, εἰς τυφλὸς ἐκάθητο εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐζῆτει ἐλεημοσύνην. Αἰφνης οὗτος ἤκουσεν ὀχλοδοῆν καὶ ἠρώτησε τί συμβαίνει· ἔμαθε δὲ ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθούμενος ἀπὸ λαόν. Ἀμέσως τότε ἤρχισε

νά φωνάζη : Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔλεγον εἰς αὐτὸν νά σιωπήσῃ, αὐτὸς ὅμως ἐφώναζεν ἀκόμη περισσότερον : Ἀπόγονε τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με. Τότε ἐστάθη ὁ Ἰησοῦς καὶ διέταξε νά φέρουν πλησίον του τὸν τυφλόν, τὸν ὁποῖον

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ εἰς τὴν Ἱερικῶ.

ἠρώτησε : Τί θέλεις νά σοῦ κάμω ; Οὗτος δὲ ἀπήντησε : Κύριε, θέλω νά βλέπω πάλιν. Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπεν εἰς αὐτόν : Βλέπε πάλιν, ἢ πίστις σου σέ ἔσωσεν. Ὁ τυφλὸς ἀμέσως ἀνέκτισε τὴν ἄσπετον του καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν, πλήρης ἀπὸ εὐγνωμοσύνης.

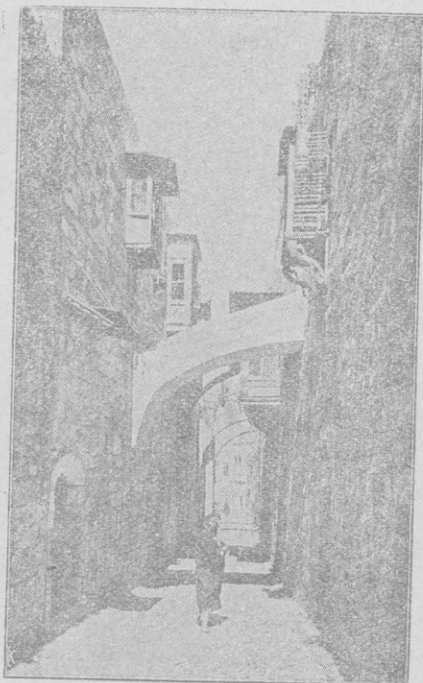
21. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Τὰ Ἱεροσόλυμα εἶχαν πολλὰς πύλας, μία τῶν ὁποίων ὠνομάζετο προβατικὴ, διότι δι' αὐτῆς οἱ ποιμένες ἔφεραν τὰ πρόβατα εἰς τὴν πόλιν. Πλησίον τῆς πύλης ταύτης ὑπῆρχε μία κολυμβήθρα, δηλαδὴ δεξαμενὴ, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑβραίων

• Η 'Ιερωνώ, ως ἔχει σήμεραν.

Βηθεσδά. Ἐκεῖ κατέβαιναν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄγγελος καὶ ἐκίνει τὸ ὕδωρ, ἐκεῖνος δέ, ὅποιος ἤθελεν εἰσελθεῖ πρῶτος εἰς τὸ ὕδωρ μετὰ τοῦτο, ἐθεραπεύετο ἀπὸ οἰανδήποτε ἀσθένειαν καὶ ἐὰν ἔπασχε. Πλήθος διαφόρων ἀσθενῶν εὗρισκετο πλησίον τῆς δεξαμενῆς καὶ περιέμενε νὰ κινηθῇ τὸ ὕδωρ διὰ νὰ εἰσελθουν. Μεταξὺ τῶν

Μία ὁδὸς τῆς Ἱερουσαλήμ.

ἀσθενῶν τούτων ἦτο καὶ εἰς παράλυτος ἐπὶ 38 ὀλόκληρα ἔτη. Μόλις εἶδε τοῦτον ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὅποιος τότε εὗρισκετο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ εἶπε : Θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιής ; Ἀὐτὸς τοῦ ἀπήντησε : Κύριε δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν, μόλις κινηθῇ τὸ ὕδωρ· ἐνῷ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, προλαμβάνει ἄλλος καὶ καταβαίνει πρὶν ἀπὸ ἐμέ. Τότε λέγει πρὸς αὐτὸν

ὁ Ἰησοῦς : Σήκωσε τὴν κλίνην σου καὶ περιπάτει. Ἄμέσως δὲ ἔγινεν ὁ παραλυτικὸς υγιής. ἔλαβε τὴν κλίνην του καὶ περιεπάτει.

22. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ εἰσῆρχετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναὶν, εἶδε τὴν κηδεῖαν ἑνὸς νέου· ταύτην παρηκολούθει ἀπαρηγόρητος ἡ χήρα μήτηρ του, ἡ ὅποια ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα διὰ τὸν θάνατον τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ της, ἠκολούθουν δὲ καὶ

Ἡ ἀνάστασις τοῦ νεανίσκου εἰς τὴν πόλιν Ναὶν.

πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὁ Σωτὴρ, δὶταν εἶδε τὴν δυστυχῆ μητέρα νὰ ὀδύρεται, τὴν ἐλυπήθη πολὺ καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε τῆς εἶπε μὲ ὕψος παρηγορητικόν : «Μὴ κλαίε»· διέταξε δὲ αὐτοὺς πού ἐδάσταζον τὸ φέρετρον νὰ σταθοῦν. Αὐτοὶ ἐστάθησαν, ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τὸν νεκρόν : «Νεανίσκα, σοῦ λέγω νὰ ἐγερθῆς». Ὁ νεκρὸς ἀμέσως ἠγέρθη, ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα του καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ. Ὅλοι τότε ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν· ἡ εἰδησις περὶ τοῦ θαύματος τούτου διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν.

23. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἰς ἀρχισυναγωγὸς (δηλ.

Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου.

προϊστάμενος τῆς συναγωγῆς), ὁ ἄπολος ὠνομάζετο Ἰάειρος, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ θεραπεύσῃ τὴν

μονογενῆ του δωδεκαετῆ θυγατέρα, διότι ἦτο ἐτοιμοθάνατος. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπορεύετο καὶ ὠμίλει καθ' ἑδὸν, ἔρχεται τις ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰακείρου καὶ λέγει πρὸς αὐτόν, ὅτι ἀπέθανεν ἡ θυγάτηρ του. Ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τὸ ἄγγελμα καὶ εἶπε : Μὴ φοβεῖσαι, μόνον πίστευε καὶ θὰ σωθῆ. Ὅταν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ εἰσέλθῃ, παρὰ εἰς τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, ὡς καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νεκρᾶς, οἱ ὅποιοι ἐκλαιον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς : Μὴ κλαίετε, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται. Τότε ἔλαβε τὴν κόρην ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν : Κόρη, σήκω ἐπάνω. Ἀμέσως δὲ αὕτη ἐσηκώθη καὶ ἐθαύμασαν οἱ γονεῖς της καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ.

24. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

Ὅταν φίλος τις τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Λάζαρος ὁ ὅπολος ἐκάθητο εἰς κώμην τινὰ πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν Βηθανίαν, ἠσθένησεν, αἱ ἀδελφαὶ του Μαρία καὶ Μάρθα ἐμύνησαν εἰς αὐτὸν τοῦτο. Ὁ Ἰησοῦς, μόλις ἔμαθε τὴν ἀσθένειαν τοῦ φίλου του, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι αὐτὴ θὰ τὸν δοξάσῃ. Ἀφοῦ δὲ ἔμεινε δύο ἡμέρας ἀκόμη εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτο, τὴν τρίτην ἡμέραν εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του : ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη, ὑπάγω γὰρ τὸν ἐξυπνήσω. Οἱ μαθηταὶ του ἐνόμισαν ὅτι ὁ Σωτὴρ ὠμίλει περὶ ὑπνου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐνόει ὅτι ἀπέθανε. Μόλις ὁμοῦς εἶδεν ὅτι δὲν τὸν ἐνόησαν, εἶπε καθαρά : ὁ Λάζαρος ἀπέθανεν· ἄς ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν.

Ὅταν ἐφθασεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὁ Λάζαρος εἶχεν ἤδη ταφῆ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἡ Μάρθα μόλις ἔμαθεν ὅτι ἤρχετο ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθε γὰρ τὸν προῦπαντήσῃ, ἡ δὲ Μαρία ἐκάθησεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἦσαν συνηθροισμένοι πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι πρὸς παρηγορίαν. Εὐθύς ὅταν συνήντησεν ἡ Μάρθα τὸν Ἰησοῦν, εἶπε πρὸς αὐτόν. Κύριε, ἐὰν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ καὶ τώρα γνωρίζω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃς. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὴν Μάρθαν : ὁ ἀδελφός σου θὰ ἀναστηθῆ. Μετ' ὀλίγον ἡ Μάρθα ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν

καὶ ἀνήγγειλεν ἰδιαίτερος εἰς τὴν Μαρίαν τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτήρος. Αὕτη ἐξῆλθεν ἀμέσως εἰς συνάντησίν του, οἱ δὲ συγγενεὶς καὶ φίλοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνόμισαν ὅτι διηυθύνετο εἰς τὸ μνημεῖον διὰ τὴν κλαύσῃ καὶ τὴν ἠκολούθησαν. Μόλις ἡ Μαρία ἀπήντησε τὸν Ἰησοῦν, εἶπε πρὸς αὐτὸν γονυπετῆς : Κύριε, ἐὰν ἦσο ἐδῶ, δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ὁ ἀδελφός μου. Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη, ὅταν εἶδε τοὺς θρήνους αὐτῆς καὶ τῶν παρισταμένων, καὶ ἠρώτησε ποῦ ἦτο τὸ μνημεῖον τοῦ Λαζάρου. Εἶπαν δὲ εἰς αὐτόν : Κύριε, ἔλα καὶ ἰδέ. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐδάκρυσεν· ἔλεγαν δὲ οἱ Ἰουδαῖοι μεταξύ των : Πόσον τὸν ἠγάπα. Καὶ ἄλλοι ἔλεγαν : Δὲν ἠδύνητο αὐτός, ὁ ὅποιος ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, νὰ κάμῃ ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος ; Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, διέταξε νὰ σηκώσουν τὸν λίθον, ὁ ὅποιος ἐσκέπαζε τὸν τάφον. Ἡ Μάρθα τότε εἶπε πρὸς αὐτόν : Κύριε, ἐτάφη πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν φοδοῦμαι μήπως μυρίζῃ. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἐπέμενε καὶ ἀφοῦ προσηυχῆθη ἐφώνησε μεγαλοφώνως : Λάζαρε ἔξελθε. Ἀμέσως δὲ ὁ Λάζαρος ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τάφου. Τότε πολλοὶ Ἰουδαῖοι τοῦ εἶδαν τὸ συμβάν, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τὴν μνήμην τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας ἐν σάββατον πρὸ τοῦ μεγάλου σαββάτου, τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

25. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος.

Ὁ Ἰησοῦς μίαν ἡμέραν ἀνῆλθε μετὰ τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου εἰς ὄρος ὑψηλὸν διὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἐκεῖ δὲ ἀμέσως μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν του καθὼς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκά, ὅπως τὸ φῶς. Συγχρόνως παρουσιάσθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἕλλας καὶ ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν μετὰ τὸν Ἰησοῦν. Τότε εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν : Κύριε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ· ἐὰν θέλῃς, ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἕλλαν. Ἐνῶ ἔμως ὠμίλει ὁ Πέτρος, φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασεν αὐτοὺς καὶ ἠκούσθη φωνὴ ἀπὸ τὴν νεφέλην, ἡ ὅποια ἔλεγεν : Οὗτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, τὸν

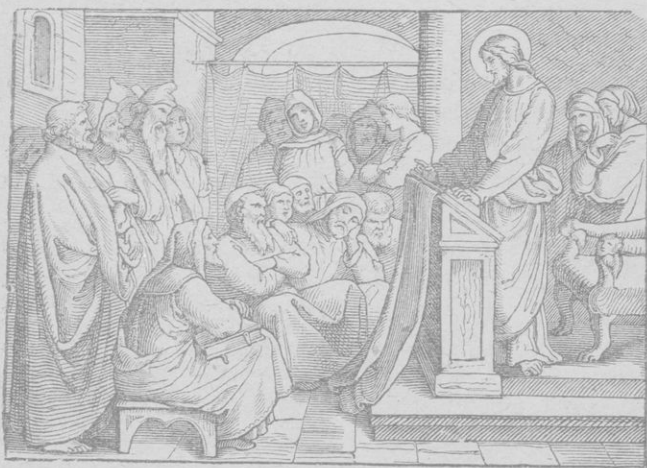
ἔποτον ἐγὼ ἀγαπῶ· ὑπακούετε εἰς αὐτόν. Μόλις ἤκουσαν ταῦτα οἱ μαθηταί, ἐφοβήθησαν πολὺ καὶ ἔπεσαν πρηγεῖς. Τότε ἤλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε : Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβεῖσθε. Ἄμα δὲ ὑψωσαν τοὺς ὀφθαλμούς των δὲν εἶδαν κανένα παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦν. Ἐνῷ δὲ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ὄρος, παρήγγειλεν ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ εἰπουν τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶδον πρὶν ἀναστηθῆ.

Ἡ Ἐκκλησία μας πανηγυρίζει τὴν μνήμην τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τὴν 6ην Αὐγούστου.

Δ'. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

26. Ἐτὸ κήρυγμα τοῦ Σωτῆρος

Ἀπὸ τὸ τριακαστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀλίγον μετὰ τὸ

Ὁ Σωτὴρ διδάσκει εἰς τὸ ἱερόν.

βάπτισμα ἤρχισεν ὁ Σωτὴρ νὰ κηρύττῃ πρὸς τὸν λαόν. Τρεῖς ἔτη διήρχετο τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἰς τὸ

Ιερὸν ἢ εἰς τὰς συναγωγάς, εἰς λόφους ἢ εἰς τὰς πεδιάδας, ἐδίδασκε τὴν θείαν διδασκαλίαν του. Ὁ Σωτὴρ διετύπωνε τὰ διδάγματα του εἰς μικρὰς ὀμίλιας ἢ εἰς σύντομα γνωμικά, συνήθως ὁμοιωτικῶς ἐδίδασκε μὲ παραβολάς, δηλ. μὲ διηγήματα καὶ εἰκόνας ἀπὸ τὸν καθημερινὸν βίον, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξῆγε θρησκευτικὰ ἢ ἠθικὰ συμπεράσματα.

27. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.

Ἐνῶ μίαν φορὰν ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν Σαμαρείαν, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας δὲν εὐρίσκοντο εἰς φιλικὰς σχέσεις μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς μίαν κώμην τῆς Σαμαρείας, τὴν Σιχάρ, ἐκάθισε πλησίον εἰς τὴν πηγὴν. Τότε ἦλθε μίαν γυναῖκα ἐκ Σαμαρείας, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἤρchiσε νὰ ὀμιλῇ πρὸς αὐτήν. Ἀπὸ τὰς ὀμιλίας ἡ Σαμαρεῖτις ἐνόησεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν της προφήτην, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἠρώτησε ποῦ πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός, εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν, ὅπου τὸν προσεκύνοῦν οἱ Σαμαρεῖται, ἢ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ὅπου τὸν προσεκύνοῦν οἱ Ἰουδαῖοι. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε. Βεβαίως σου δεῖ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς δὲν θὰ προσκυνῆται εἴτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο εἴτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' οἱ ἀληθεῖς προσκυνῆται θὰ προσκυνοῦν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι πνεῦμα, πνευματικῶς καὶ μὲ ἀληθῆ τρόπον ὅπου καὶ ἂν εἶναι, διότι εἶναι πανταχοῦ παρών. Τότε εἶπεν ἡ Σαμαρεῖτις : Ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός, ἐκεῖνος θὰ μᾶς εἴπῃ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τῆς ἀπήντησεν : Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, ἐγὼ ὁποῖος σοῦ ὀμιλῶ. Εἰς τὸ μεταξὺ ἦλθαν οἱ ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὑπάγει νὰ φέρουν τροφάς, καὶ παρεκάλεσαν τὸν Ἰησοῦν νὰ φάγῃ, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶπε : Τροφὴ ἰδική μου εἶναι νὰ πράττω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Σαμαρεῖτις ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς συμπατριώτας τῆς περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν· τὸν παρεκάλεσαν μάλιστα νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν των

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.
περισσότερον καὶ ἔμεινε δύο ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐγίναν
πολλοὶ ἄλλοι Σαμαρεῖται μαθηταὶ του.

Α. Σ. ΜΠΑΔΔΑΝΟΥ Ἱερά Ἱστορία τῆς Κ. Διαθήκης διὰ τὰ Ἑλλην.
σχολεῖα Ἐκδ. Ζ', 6—2—25.

28. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία.

† Ἀφότου ὁ Ἰησοῦς ἤρχισε νὰ διδάσκη εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὁ λαὸς τὸν παρηκολούθει πανταχοῦ καὶ ἤκουε μὲ μεγάλην προσοχὴν τοὺς λόγους του. Μίαν ἡμέραν τόσος κόσμος συνηθροίσθη γύρω του, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς ἓνα λόφον, πλησίον εἰς τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐκεῖ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ πλῆθος.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους, δηλ. ἐπάνω εἰς τὸν λόφον, συνώψισεν ὁ Σωτὴρ ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν διδασκαλίαν του, καὶ δι' αὐτὸ θεωρεῖται αὕτη ἡ βᾶσις τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ὁμιλίας ταύτης εἶναι τὰ ἑξῆς :

1) Ὁ Σωτὴρ διδάσκει ποῖοι θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν παράδεισον. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἰησοῦς ἐκήρυξε μακαρίους, δηλαδή εὐτυχεῖς, ὄλους ὅσοι εἶναι ἄξιοι νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν παράδεισον. Ὡς τοιοῦτους δὲ ἐχαρακτήρισε τοὺς ταπεινοὺς : ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι μετανοοῦν διὰ τὰ ἁμαρτήματά των, τοὺς πρᾶους, τοὺς δικαίους, τοὺς ἐλεήμονας : ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν καθαρὰν τὴν καρδίαν, αὐτούς, οἱ ὅποιοι συμβιβάζουν τοὺς ἄλλους καὶ ἐκεῖνους ποὺ καταδιώκονται χάριν τοῦ δικαίου ἢ χάριν τοῦ Σωτῆρος. Εἰς τὸν παράδεισον δηλ. θὰ εἰσέλθουν ὅλοι ὅσοι ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅχι δὲ ὅσοι μὲ λόγους μόνον εἶναι Χριστιανοὶ καὶ λέγουν Κύριε, Κύριε, χωρὶς νὰ πράττουν καλὰ ἔργα.

2) Ὁ Ἰησοῦς συνιστᾷ εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἰησοῦς ὕστερον συμβουλεύει τοὺς μαθητὰς του νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον ἀκούραστοι πάντοτε. Σεῖς, τοὺς λέγει, ὁμοιάζετε μὲ τὸ ἄλας ὅπως αὐτὸ προφυλάττει τὰς τροφὰς ἀπὸ τὴν σήψιν, τοιοουτοτρόπως πρέπει καὶ σεῖς νὰ προφυλάσσετε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν διαφθοράν, μὲ τὴν διδασκαλίαν σας καὶ μὲ τὸ παράδειγμά σας ἄλλῃως θὰ σᾶς περιφρονοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὅπως πετοῦν τὸ ἄλας ποὺ δὲν ἀλατίζει. Σεῖς, λέγει, πρέπει νὰ κηρύσσετε πάντοτε καὶ νὰ φωτίζετε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλίαν σας, ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν κόσμον καὶ ὁ λύχνος τὴν οἰκίαν. Προσέχετε εἰς τοὺς λόγους σας καὶ εἰς τὰς πράξεις σας· διότι, ὅπως μία πόλις, χτισμένη ἐπάνω εἰς λόφον, δὲν ἡμπορεῖ νὰ κρυφθῇ, τοιοουτοτρόπως καὶ σεῖς, ἐπειδὴ

είσθε πνευματικά κορυφαί της κοινωνίας, δὲν δύνασθε νὰ κρυφθῆτε, ἀλλ' ὁ κόσμος θὰ παρακολουθῆ τὸν βίον σας. +

+ 3) Ὁ Σωτὴρ ἦλθε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἑβραϊκὴν θρησκείαν. Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι κατηγοροῦν τὸν Σωτῆρα ὅτι ἦλθε νὰ καταργήσῃ τὴν θρησκείαν των, διαμαρτύρεται Αὐτὸς καὶ λέγει ὅτι οὔτε τὴν μικροτέραν διάταξιν αὐτῆς δὲν θέλει νὰ καταργήσῃ· τοῦναντίον ἦλθε διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν θρησκείαν των. Καὶ φέρει παραδείγματα : ἡ ἑβραϊκὴ θρησκεία ἀπαγορεύει τὸν φόνον· ὁ Σωτὴρ λέγει ὅτι ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ φονεύωμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑβρίζωμεν ἢ νὰ ὀργιζώμεθα, διότι ἀπὸ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὀργὴν δύναται νὰ προέλθῃ φόνος. Ἡ ἑβραϊκὴ θρησκεία ἀπαγορεύει νὰ παραβαίνῃ κανεὶς τὸν ὄρκον του, ὁ Χριστὸς διδάσκει νὰ μὴ ὀρκιζώμεθα διόλου, ἐκτὸς εἰς ἐντελῶς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Ὁ νόμος τῶν Ἑβραίων συνιστᾷ νὰ ἀγαπῶμεν μόνον τοὺς φίλους, ὁ Χριστὸς λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἐχθρεύονται καὶ μᾶς μισοῦν. +

+ 4) Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ ἐναντίον τῆς ἐπιδείξεως. Ὁ Σωτὴρ διδάσκει κατόπιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλεῶμεν, νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ νηστεύωμεν διὰ νὰ μᾶς βλέπουν καὶ νὰ μᾶς ἐπαινοῦν οἱ ἄνθρωποι, διότι τότε ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ· ἀλλὰ νὰ ἐλεῶμεν, νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ νηστεύωμεν χωρὶς ἐπιδείξεις καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μᾶς βλέπει εἰς τὸ κρυπτόν, θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ εἰς τὴν μέλουσαν ζωὴν.

5) Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ περὶ προσευχῆς. Ὁ Σωτὴρ μᾶς συμβουλεύει νὰ προσευχώμεθα τακτικὰ πρὸς τὸν Θεόν, διότι Αὐτὸς μᾶς δίδει, ὅτι τοῦ ζητοῦμεν μὲ εὐλάβειαν καὶ μὲ καθαρὰν καρδίαν. Ἀφοῦ οἱ ἐπίγειοι γονεῖς μᾶς δίδουν ὅτι συμφέρον ζητοῦμεν ἀπὸ αὐτοῦ, πόσον περισσότερο ὁ οὐράνιος Πατήρ, ὅταν ζητήσωμεν κάτι, θὰ μᾶς τὸ δώσῃ ἕαν πρέπη.

Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἐφλυάρουν εἰς τὰς προσευχὰς των, ὁ Σωτὴρ μᾶς διδάσκει νὰ μὴ φλυαρῶμεν, διότι ὁ Θεὸς γνωρίζει τίνος πράγματος ἔχομεν ἀνάγκην πρὶν τοῦ ζητήσωμεν. Ἔδωσε δὲ δι' αὐτὸ τύπον προσευχῆς τὸ Πάτερ ἡμῶν, ἢ ὅποια λέγεται Κυριακὴ προσευχή, διότι τὴν ἐδίδαξεν ὁ Κύριος. Εἰς τὴν προ-

σευχήν αὐτήν παρακαλοῦμεν τὸν οὐράνιον Πατέρα μας : 1) νὰ ἐννοήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἅγιος· 2) νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸν κόσμον ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· 3) νὰ γίνεταί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν γῆν, ὅπως γίνεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους· 4) νὰ μᾶς παρέχῃ ὁ Θεὸς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ μᾶς χρειάζονται· 5) νὰ συγχωρῇ τὰ ἁμαρτήματα μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν τοὺς ἄλλους· 6) νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κάθε κακόν. Ζητοῦμεν δὲ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι Αὐτός, ὡς ἔνδοξος καὶ πανίσχυρος Βασιλεὺς τοῦ κόσμου, δύναται νὰ μᾶς τὰ δώσῃ. †

† 6) Ὁ Σωτὴρ διδάσκει νὰ θησαυρίζωμεν πνευματικὰ ἀγαθὰ. Ὁ Σωτὴρ κατόπιν λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐχῶμεν τὸν νοῦν μας πῶς νὰ συναθροίζωμεν πλοῦτη, διότι αὐτὰ εἶναι προσωρινὰ ἀγαθὰ, ἀλλ' ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ σκεπτόμεθα πῶς νὰ κάμωμεν τὸ καλὸν καὶ νὰ πλουτίζωμεν μὲ τὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι μένουں αἰώνιον κτῆμά μας. Ἄς μὴ σκεπτόμεθα διαρκῶς τί θὰ φάγωμεν καὶ πῶς θὰ ἐνδυθῶμεν ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ἡμᾶς· ἀφοῦ ὁ Θεὸς φροντίζει διὰ τὴν τροφήν τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα οὔτε σπεῖρουν οὔτε θερίζουν, καὶ διὰ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα οὔτε κοπιάζουν, οὔτε ὑφαίνουν, πολὺ περισσότερον θὰ φροντίσῃ διὰ τὸ τελειότερον δημιούργημά του, τὸν ἄνθρωπον. †

7) Ὁ Σωτὴρ διδάσκει πῶς νὰ φερώμεθα πρὸς τὸν πλησίον. Καὶ ἄλλο κακὸν ζητεῖ νὰ διορθώσῃ ὁ Σωτὴρ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλίαν : τὴν τάσιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ βλέπῃ καὶ τὰ μεγαλύτερα λάθη του, αὐστηρότατα δὲ νὰ κατακρίνῃ καὶ τὰ μικρότερα σφάλματα τοῦ ἄλλου. Ἄς διορθώνωμεν πρῶτον τὰ λάθη μας, λέγει ὁ Χριστός, καὶ ὕστερον ἄς φροντίζωμεν διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πλησίον. Ἄς μὴ εἴμεθα δὲ αὐστηροὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, διότι καθὼς κρίνομεν ἡμεῖς αὐτούς, τοιοῦτοτρόπως θὰ κριθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὸν Θεόν.

Πρὸς τὸν πλησίον πρέπει νὰ φερώμεθα ὅπως θέλομεν νὰ φέρεται αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τηρεῖ αὐτὸν τὸν νόμον, εἶναι καλὸς Χριστιανός, διότι δὲν θὰ κάμῃ τίποτε πρὸς βλάβην

τοῦ ἄλλου. Καὶ ἐὰν κανεῖς μᾶς κάμνη τίποτε κακόν, ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδίδωμεν, ἀλλὰ τούναντίον νὰ εἴμεθα πολὺ ὑπομονητικοὶ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.

8) Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν.

Ἐκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἐμπρὸς τοῦ δύο ὁδούς· ἢ μία, εἰς τὴν ὅποιαν ὀδηγεῖ μία μικρὰ πύλη, εἶναι στενὴ καὶ δυσκόλως διέρχεται κανεῖς ἀπὸ αὐτὴν· ἢ ἄλλη, εἰς τὴν ὅποιαν ὀδηγεῖ πλατεῖα πύλη, εἶναι εὐρύχωρος λεωφόρος καὶ πολλοὶ διέρχονται ἀπὸ αὐτὴν μὲ εὐκολίαν. Ἡ πρώτη ὁδὸς εἶναι ἢ τῆς ἀρετῆς· ἢ ἐκτέλεσις τοῦ καλοῦ εἶναι πολλάκις δύσκολος, καὶ δι' αὐτὸ ὀλίγοι βαδίζουσι αὐτὴν τὴν ὁδόν· ἢ δευτέρα ὁδὸς εἶναι ἢ τῆς κακίας· εὐκόλον εἶναι νὰ κάμῃ τις κακόν καὶ δι' αὐτὸ πολλοὶ ἀκολουθοῦν τὸν κακὸν δρόμον. Ἡ ὁδὸς ὅμως τῆς ἀρετῆς ὀδηγεῖ εἰς τὸν παράδεισον, ἐνῶ ἡ ὁδὸς τῆς κακίας εἰς τὴν κόλασιν.

9) Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ διὰ τὴν σταθερότητα τῆς πίστεως.

Τέλος ὁ Σωτὴρ ἐμακάρισεν ἐκείνους ποὺ ἔχουν σταθερὰν πίστιν καὶ τοὺς παρέβαλε μὲ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔκτισαν τὴν οἰκίαν των εἰς στερεὰ θεμέλια. Ὅπως ἢ οἰκία ἐκείνη μένει ἀκλόνητος, καὶ ἂν πέσουν βροχαὶ καὶ ἂν πνεύσουν ἄνεμοι, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ πίστις ποὺ ἔχει ριζώσει καλὰ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἰμπορεῖ νὰ κλονισθῇ. Ἐνῶ ὅσοι ἔχουν ἀσταθῆ πίστιν ὁμοιάζουσι μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ κτίζει τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν ἄμμον· ὅπως ἢ οἰκία αὐτὴ μὲ τὸν πρῶτον ἄνεμον ἢ μὲ τὴν πρώτην βροχὴν θὰ καταπέσῃ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ πίστις τοῦ ἀσταθοῦς ἀνθρώπου μὲ τὴν πρώτην δυστυχίαν, μὲ τὸ πρῶτον κακὸν παράδειγμα θὰ κλονισθῇ.

Τότε ἐτελείωσεν ὁ Σωτὴρ τὴν θαυμασίαν ταύτην ὁμιλίαν, ἢ ὅποια ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, διότι δὲν ὁμιλεῖ ὡς ἄν συνήθης ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς νὰ εἶχεν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

29. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

Μίαν φορὰν ὁ Σωτὴρ διηγήθη τὴν ἐξῆς παραβολήν :

Ἐξῆλθεν εἰς γεωργὸς νὰ σπείρῃ καὶ ἐκράτει σπόρους εἰς τὴν χεῖρά του. Ἐνῶ ἐδάδιζε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν εἰς τὴν δημοσίαν

ὁδὸν καὶ ἤλθαν τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς κατέφαγαν· ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν εἰς γῆν βραχύωδη· αὐτοὶ ἐφύτρωσαν μὲν ἀμέσως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲν εἶχε πολὺ χῶμα καὶ ὑγρασίαν, δὲν ἐρριζοβόλησαν καλά, καὶ μόλις ἐφάνη ὁ ἥλιος ἀμέσως ἐξηράνθησαν. *Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν εἰς εὐφορον γῆν καὶ ἔκαμαν τριάκοντα, ἐξήκοντα καὶ εἰς ἄλλα μέρη ἑκατὸν καρπούς.

Οἱ μαθηταὶ δὲν ἐνόησαν αὐτὴν τὴν παραβολὴν, καὶ ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν τί σημαίνει· τότε λοιπὸν τοὺς τὴν ἐξήγησεν ὡς ἐξῆς : Γεωργὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Σωτήρ· σπόρος εἶναι ἡ διδασκαλία του· τὰ διάφορα εἶδη τῆς γῆς ὁμοιάζουν μὲ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν. Δηλαδή οἱ σπόροι, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν καὶ τοὺς κατέφαγαν τὰ πτηνὰ, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἡ κακία δὲν ἀφήνει νὰ ἀκολουθήσουν τὴν θεῖαν διδασκαλίαν. Οἱ σπόροι, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν εἰς τὴν βραχύωδη γῆν καὶ ἐφύτρωσαν μὲν, ἀλλ' ἀμέσως ἐξηράνθησαν, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀκούουν μὲ χαρὰν τὸν θεῖον λόγον, ἀλλ' εἶναι ἐπιπόλαιοι, καὶ μόλις καταδιωχθοῦν, διότι εἶναι Χριστιανοί, ἀμέσως κλονίζονται εἰς τὴν πίστιν των. Οἱ σπόροι, οἱ ὅποιοι ἐσπάρησαν εἰς τὴν ἀκανθώδη γῆν καὶ μόλις ἐβλάστησαν ἐπνίγησαν ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δέχονται τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ μὲ τὰς φροντίδας τοῦ βίου καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πλουτίσουν διαφθείρονται καὶ λησμονοῦν τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ σπόροι, ποὺ ἐσπάρησαν εἰς τὴν καλὴν γῆν καὶ ἔκαμαν καρπούς, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀκούουν καὶ ἐκτελοῦν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ κάμνουν ἀγαθὰ ἔργα, ἄλλος ὀλιγώτερα, ἄλλος περισσότερα.

30. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπόρου τοῦ σινάπεως.

Ὁ Χριστὸς εἶπεν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ὁμοιάζει μὲ σπόρον σινάπεως, τὸν ὅποτον εἰς ἀνθρώπος ἔσπειρεν εἰς τὸν ἀγρόν του. Ὁ σπόρος οὗτος, ἂν καὶ μικρότερος τῶν ἄλλων σπόρων, ὅμως ἀναπτύσσεται, ἰδίως εἰς τὴν Παλαιστίνην, καὶ γίνεται φυτὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ λάχανα, ὅπου ἔρχονται τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀναπαύονται εἰς τοὺς κλάδους του. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ

Χριστιανισμός, με ἐλαχίστους ὁπαδοὺς κατ' ἀρχάς, αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ κατανατᾷ ἢ μεγαλυτέρα θρησκεία· ὅσοι δὲ γίνονται Χριστιανοὶ εὐρίσκουν τὴν πνευματικὴν των ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην.

31. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἰς ἄνθρωπος καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Διδάσκαλε, εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν μου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας τῶν γονέων μας, διότι ἀρνεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο. Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν: Ἄνθρωπε, ποῖος με διώρισε δικαστὴν σας; Τοῦτο μόνον λέγω εἰς σὲ καὶ τὸν ἀδελφόν σου: Προσέχετε ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν.

Διὰ νὰ ἐννοήσουν δὲ καλύτερον οἱ ἀδελφοὶ τὸ κακὸν τῆς πλεονεξίας, εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξῆς παραβολήν: Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου ἠϋφόρησεν ἡ χώρα καὶ δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ τοὺς καρπούς. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀποφασίσῃ νὰ προσφέρῃ ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐσκέπτετο νὰ κρημνίσῃ τὰς ἀποθήκας του καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ μεγαλυτέρας καὶ ἐκεῖ νὰ συναθροίσῃ τοὺς καρπούς του, διὰ νὰ δύναται νὰ λέγῃ: Ἔχω πολλὰ ἀγαθὰ διὰ πολλὰ ἔτη, ἅς ἀναπαύωμαι, ἅς τρώγω, ἅς πίνω, ἅς χαίρωμαι. Ἐνῶ ὅμως ὁ πλούσιος ἐσκέπτετο ταῦτα, ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς αὐτόν: Ἀνόητε, ταύτην τὴν νύκτα θὰ ἀποθάνῃς καὶ ὅσα ἐσύναξες εἰς ποῖον θὰ μείνουν; Οὕτω θὰ συμβῇ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, εἰς πάντα, ὁ ὅποιος φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν πράττει καλὰ ἔργα καὶ ἐλεημοσύνην, ὅπως θέλει ὁ Θεός.

32. Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Σωτὴρ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμίλιαν νὰ μὴ συναθροίζωμεν πρόσκαιρα πλούτη, ἀλλὰ νὰ φροντίζωμεν νὰ κάμωμεν καλὰς πράξεις, αἱ ὅποια θὰ μᾶς δώσουν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐπειδὴ ὅμως μερικοὶ φιλοχρήματοι ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του ἐζήτησαν νὰ τὸν πειράξουν δι' αὐτὰ ποῦ ἔλεγε, διὰ νὰ ἐννοήσουν καλύτερα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν:

Μίαν φοράν ἦτο εἰς ἄνθρωπος πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἐνεδύετο μὲ λαμπρὰ ἐνδύματα, ἔτρωγε πολυτελέστατα] καὶ διεσκέδαζε κάθε ἡμέραν πολὺ. Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του εὕρισκετο πάντοτε ὁ Λάζαρος, πλήρης ἀπὸ πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐγλυφαν οἱ κύνες καὶ τόσον πτωχός, ὥστε περιέμενε νὰ ζήσει ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ ἄρτου τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου.

Ἐπὶ τέλους ἔπαυσαν τὰ βάσανα τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου καὶ μίαν ἡμέραν ἀπέθανεν· ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀγαθὸς εἰσηλθεν εἰς τὸν παράδεισον. Μετ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ὁ πλούσιος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο σκληρὸς εἰσηλθεν εἰς τὴν κόλασιν. Ἐνῶ ἕμως εὕρισκετο ἐκεῖ καὶ ἐδασανίζετο, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶδε μακρὰν αὐτοῦ τὸν πατριάρχην Ἀβραάμ μετὸν πτωχὸν Λάζαρον· τότε εἶπε: Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον νὰ μοῦ φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ διὰ νὰ με ἀνακουφίσῃ, διότι ὑποφέρω πολὺ ἐδῶ. Τότε ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπήντησε: Ὡ τέκνον μου, μὴ παραπονήσαι· σὺ εἶχες ὄλα τὰ ἀγαθὰ εἰς τὴν ζωὴν, ὁ δὲ Λάζαρος ὄλας τὰς δυστυχίας. Τώρα ἤλλαξαν τὰ πράγματα· σὺ ὑποφέρεις καὶ αὐτὸς εὐτυχεῖ· μὴ ζητᾷς νὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ ὁ Λάζαρος· αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, διότι μεταξὺ τοῦ παραδείσου καὶ τῆς κολάσεως ὑπάρχει μέγα χάος καὶ δὲν δύναται κανεὶς ἀπὸ ἐδῶ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἢ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Τότε εἶπεν ὁ πλούσιος: Πάτερ Ἀβραάμ, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ ὁ Λάζαρος πρὸς ἐμέ, ἄς ὑπάγῃ τοῦλάχιστον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου νὰ εἰπῇ αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τοὺς πέντε ἀδελφούς μου, διὰ νὰ γίνουιν καλοὶ καὶ νὰ μὴ ἔλθουιν ἐδῶ νὰ ὑποφέρουν ὅ,τι καὶ ἐγώ. Ὁ δὲ Ἀβραάμ ἀπήντησε: καὶ αὐτὸ εἶναι περιττόν· Ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆται ἐδίδαξαν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἄς τοὺς ἀκούσουν. Ὅχι, εἶπεν ὁ πλούσιος, καλύτερα θὰ εἶναι νὰ ἀναστῇ εἰς νεκρὸς καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς διδάξῃ, θὰ τὸν πιστεύσουν περισσότερον καὶ θὰ μετανοήσουν. Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ ἀπήντησεν: ἀφοῦ δὲν ἀκούουν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας, οὔτε ἐὰν ἀνίστατο κανεὶς νεκρὸς θὰ τὸν ἐπίστευαν.

Μὲ αὐτὴν τὴν παραβολὴν διδασκόμεθα ὅτι πρέπει νὰ προσπα-

θῶμεν νὰ κάμωμεν καλὰς πράξεις καὶ νὰ γίνωμεν ἀξιοὶ διὰ τὸν παράδεισον, διότι μετὰ θάνατον δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ μετανοήσωμεν.

33. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου

Μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἰς νομικὸς καὶ τὸν ἠρώτησε : Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ πράξω διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν

Ὁ ἐλεήμον Σαμαρείτης περιποιεῖται τὸν τραυματίαν.

παράδεισον ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε : Τί γράφει ὁ νόμος ; Ὁ νομικὸς ἀπήντησε : Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὄλην τὴν δύναμίν μας καὶ τὸν πλησίον μας ὡσὰν τὸν ἑαυτὸν μας. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν : Ὅρθῶς ἀπεκρίθης· πράττε ταῦτα καὶ θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν παράδεισον. Ὁ νομικὸς τότε ἠρώτησε : Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀγαπῶ ;

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἰς ἀπάντησιν εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν : Ἄνθρωπός τις ἐπήγαινε ἀπὸ τῆν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱεριχὼ καὶ ἔπεσεν εἰς χεῖρας ληστῶν, οἱ ὅποιοι τοῦ ἀφήρεσαν τὰ ἐνδύματα, τὸν ἐπλήγωσαν καὶ, ἀφοῦ τὸν ἀφήκαν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἔφυγαν. Κατὰ τύχην διηγήθη τότε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰς ἱερεῦς, ὁ ὅποτος εἶδε μὲν τὸν τραυματίαν, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν προσοχὴν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του· τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ εἰς διάκονος. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος εἰς Σαμαρείτης, ὁ ὅποτος διήρχετο ἀπ' ἐκεῖ, εἶδε τὸν τραυματίαν, καὶ ἂν καὶ οἱ Σαμαρείται ἦσαν ἐχθροὶ πρὸς τοὺς Ἑβραίους, τὸν ἐλυπήθη, ἐπλησίασεν, ἔδεσε τὰ τραύματά του καὶ ἐφρόντισε διὰ τὴν θεραπείαν του· ἀφοῦ δὲ τὸν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ κτῆνός του, τὸν ὠδήγησεν εἰς ἓν πανδοχεῖον καὶ τὸν ἐπεριποιήθη. Τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν ἔδωκεν εἰς τὸν πανδοχεῖα δύο δραχμάς καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ φροντίσῃ διὰ τὸν τραυματίαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τοῦ πληρώσῃ, ὅταν ἐπανεέλθῃ, ὅ,τι οὗτος ἐξοδεύσῃ περισσότερον. Τότε ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς τὸν νομικόν : Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς εἶναι ὁ πλησίον ; Ὁ δὲ νομικὸς ἀπήντησεν : Ἐκεῖνός ὁ ὅποτος τὸν ἐλέησε. Τότε εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς : Πήγαινε καὶ πράττε ὁμοίως.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης διδασκόμεθα ὅτι πρέπει νὰ βοηθῶμεν τὸν πλησίον μας· πλησίον μας δὲ εἶναι πᾶς ἄνθρωπος.

34. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Ἐπειδὴ οἱ Φαρισαῖοι, ἂν καὶ ἁμαρτωλοὶ, ἦσαν ὑπερήφανοὶ καὶ ἔκαυχῶντο διὰ τὴν δικαιοσύνην των, περιεφρόνου δὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

Δύο ἄνθρωποι ἦλθαν εἰς τὸ ἱερὸν διὰ νὰ προσευχηθοῦν· ὁ εἰς ἦτο Φαρισαῖος, ὁ δὲ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος προσηυχῆθη ὡς ἐξῆς πρὸς τὸν Θεόν : Σὲ εὐχαριστῶ, ὦ Θεέ μου, ὅτι δὲν εἰμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, κλέπτης, ἁμαρτωλός, ἢ καὶ καθὼς αὐτὸς ὁ Τελώνης· νηστεύω δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα καὶ δίδω τὸ ἓν δέκατον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου εἰς τὸν ναόν. Ὁ Τελώνης τὸν ἀντίον ἐστέκετο παράμερα καὶ δὲν ἐτόλμα οὔτε τοὺς ὀφθαλ-

μούς του νά υψώση πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι ἐντρέπετο τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας του, ἀλλ' ἐκτύπα τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος του καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια : Ὡ Θεέ, συγχώρησε ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλόν. Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς του : Σᾶς λέγω ὅτι αὐτὸν τὸν Τελώνην ἐδικαίωσεν ὁ Θεός, διότι

Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος.

συνησθάνθη τὸ σφάλμα του καὶ ὄχι τὸν Φαρισαῖον, ὁ ὅποιος ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν ἀρετὴν τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε· διότι ἐκεῖνος ὁ ὅποιος καυχᾶται καὶ ὑπερηφανεύεται, θὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐνῶ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος εἶναι ταπεινός, ἀναγνωρίζει τὸ σφάλμα του καὶ μετανοεῖ, θὰ ἀνυψωθῇ καὶ θὰ ἀνταμειφθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν.

35. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσώτου υἱοῦ.

Ἐπειδὴ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν ὅτι συναναστρέφεται μὲ τελώνας καὶ ἁμαρτωλοὺς, εἶπεν οὗτος μεταξὺ ἄλλων τὴν παραβολὴν τοῦ ἄσώτου υἱοῦ, διὰ νά

δείξη ὅτι συναναστρέφεται μὲ τοιούτους διὰ νὰ τοὺς διορθώσῃ, διότι πολὺ χαίρει ὁ Θεὸς διὰ τὴν σωτηρίαν ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ ὅταν μετανοῇ.

Εἰς πατὴρ εἶχε δύο υἱούς. Ὁ νεώτερος ἐξ αὐτῶν εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του : Πάτερ, δός εἰς ἐμὲ τὸ μέρος τῆς περιουσίας σου, τὸ ὅποιον μοῦ ἀνήκει. Ὁ πατὴρ τότε ἐμοίρασεν εἰς τοὺς υἱούς του τὴν περιουσίαν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ νεώτερος υἱὸς ἔλαβε τὰ χρήματά του καὶ ἔφυγε διὰ μακρυνὴν χώραν, ὅπου διεσκόρπιζε τὴν περιουσίαν του εἰς ἀσωτίας. Ἀφοῦ δὲ ἐδαπάνησεν ὅλα ὅσα εἶχε, συνέβη μέγας λιμὸς (πεινᾶ) διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ χοιροβοσκὸς ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος τὸν ἐκακομεταχειρίζετο τόσον, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε νὰ τρώγῃ οὐδ' ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὅποια ἔτρωγαν οἱ χοῖροι.

Τότε συνησθάνθη τὸ σφάλμα του καὶ ἐσκέφθη : Πόσοι ὑπηρετῶνται τοῦ πατρὸς μου ἔχουν ἄφθονον τροφήν, ἐγὼ δὲ ἀποθνήσκω σχεδὸν ἀπὸ τὴν πεινᾶν ! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἶπω : Πάτερ, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐσὲ καὶ δὲν ἀξίζω πλέον νὰ λέγωμαι υἱὸς σου, κάμε με ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας σου. Πραγματικῶς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος μόλις τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν, τὸν ἐλυπήθη, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τότε εἶπεν ὁ υἱός, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πατέρα του : Πάτερ, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐσὲ καὶ δὲν ἀξίζω πλέον νὰ ὀνομασθῶ υἱὸς σου, κάμε με ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας σου. Ἀμέσως ὁ πατὴρ του τὸν ἐσυγχώρησε καὶ ἐφώναξε τοὺς δούλους του, εἰς τοὺς ὁποίους εἶπε : Φέρετε τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν ἐφόρει πρῖν, καὶ ἐνδύσατέ τον· θέσατε δακτυλίδιον εἰς τὴν χεῖρά του καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας του· σπάξατε δὲ τὸν παχὺν μύσχον διὰ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ χαρῶμεν, διότι ὁ υἱὸς μου οὗτος ἦτο νεκρὸς καὶ ἀνέστη, εἶχε χαθῆ καὶ εὗρέθη. Καὶ ἐπανηγύριζαν ὅλοι.

Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς ἦτο εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ὅταν ἐπέστρεψε καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἤκουσε μουσικὴν καὶ χορόν· ἐφώναξεν ἓνα ὑπηρέτην καὶ τὸν ἠρώτησε τί συμβαίνει· ὅταν δὲ ἔμαθεν ἀπὸ αὐτὸν ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀδελφοῦ

του, ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Τότε ἦλθεν ὁ πατήρ του πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ· αὐτὸς ὁμοίως ἐπέμενε καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του : Ἐγὼ τόσα ἔτη σὲ ὑπερρετῶ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωκες ἔν ἐρίφιον νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου· ὅταν δὲ ἦλθεν αὐτὸς ὁ ἄσωτος υἱός σου, ὁ ὅποιος ἔδαπάνησε τὴν περιουσίαν του εἰς διασκεδάσεις, ἔσφαξες πρὸς χάριν του τὸν παχὺν μὸσχον. Ὁ δὲ πατήρ τοῦ ἀπήντησε: Τέχνον μου, σὺ ἦσο πάντοτε μαζί μου, καὶ ὅλα τὰ ἰδικά μου πράγματα εἶναι καὶ ἰδικά σου· ἔπρεπε δὲ καὶ σὺ νὰ χαρῆς διότι ὁ νεκρὸς ἀδελφός σου ζῆ ἄλλιν καὶ διότι αὐτός, ὁ ὅποιος εἶχε χαθῆ, εὐρέθη.

36. Ἡ παραβολὴ τοῦ προβάτου καὶ τῆς δραχμῆς.

Διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς πόσον χαίρεται ὁ Θεὸς ὅταν μετανοῆ εἰς ἁμαρτωλὸς εἶπε καὶ ἄλλας παραβολάς.

Φαντασθῆτε. εἶπεν, ἓνα ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ὄλη ἡ περιουσία ἦτο ἑκατὸν πρόβατα καὶ ὅτι ἕξαφνα ἔχασεν ἓν ἐξ αὐτῶν· θὰ ἀφήσῃ τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα πρόβατα εἰς τὴν ἔρημον καὶ θὰ τρέξῃ νὰ εὕρῃ ἕκείνο ποῦ ἐχάθη· ὅταν δὲ τὸ εὕρῃ μὲ χαρὰν θὰ τὸ θέσῃ εἰς τοὺς ὄμους του καὶ θὰ τρέξῃ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστον εἶδῃσιν.

Καὶ φαντασθῆτε, προσέθεσε, μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὄλη ἡ περιουσία ἀπετελεῖτο ἀπὸ 10 δραχμῶν, ὅτι ἕξαφνα ἔχασε τὴν μίαν ἀπὸ αὐτῶν· ἀμέσως θὰ ἀνάψῃ τὸν λύχνον, θὰ σαρώσῃ τὴν οἰκίαν θὰ τὴν ζητήσῃ παντοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους, ὅταν θὰ τὴν εὕρῃ, θὰ φωνάξῃ εἰς τὰς φίλας καὶ τὰς γειτονίσσας: ἔλατε, χαρῆτε μαζί μου, εὐρέθηκα τὴν δραχμὴν ποῦ ἔχασα.

Μὲ ὄσῃν χαρὰν ὁ ποιμὴν εὐρίσκει τὸ χαμένον πρόβατον καὶ ἡ πτωχὴ γυνὴ τὴν δραχμὴν ποῦ ἔχασε, μὲ τόσῃν χαρὰν ὁ Θεὸς βλέπει τὴν μετάνοιαν ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ.

37. Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου.

Μίαν φορὰν ἦτο εἰς βασιλεὺς, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ πανηγυρίσῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του· ἀπέστειλε λοιπὸν τοὺς δούλους διὰ

νά καλέσουν τοὺς ὑπηκόους του εἰς τὸν γάμον· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἔλθουν, καὶ ἐδικαιολογοῦντο μὲ διαφόρους προφάσεις· μερικοὶ μάλιστα ἐκακοποίησαν τοὺς δούλους καὶ τοὺς ἐφόνευσαν. Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔμαθε ταῦτα, ὠργίσθη πολὺ καὶ ἔστειλε στρατὸν νὰ φονεύσῃ τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ νὰ καύσῃ τὴν πόλιν των· παρήγγειλε δὲ εἰς τοὺς δούλους του νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς πλατείας καὶ νὰ καλέσουν διὰ τὸν γάμον ὅσους εὕρουν. Ἐξήλθαν λοιπὸν οἱ δούλοι διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἐκάλεσαν ὅσους ἤϋραν.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γάμου καὶ ἐξήλθεν ὁ βασιλεὺς νὰ ἰδῇ τοὺς προσκεκλημένους, εἶδε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἓνα ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόρει ἔνδυμα κατάλληλόν διὰ γάμον· τότε ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε : πῶς εἰσήλθες ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἔχῃς ἔνδυμα γάμου; Αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ἀπεστομώθη· διέταξε τότε ὁ βασιλεὺς νὰ τὸν φέρουν ἔξω καὶ νὰ τὸ φυλακίσουν.

Εἰς τὴν παραβολὴν αὐτὴν βασιλεὺς εἶναι ὁ Θεός, γάμος εἶναι ὁ παράδεισος· οἱ δούλοι εἶναι οἱ προφῆται· οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐκλήθησαν διὰ τὸν γάμον καὶ δὲν ἤρχοντο εἶναι οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν ἀνάξιοι διὰ τὸν παράδεισον καὶ ἐφόνευσαν τοὺς προφῆτας. Τότε, ὅπως ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσεν εἰς γάμον ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς ὁδοῦς, ὁ Θεὸς ἐκάλεσε διὰ τὸν παράδεισον ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· ὅπως ἕμως διὰ νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸν γάμον πρέπει νὰ ἔχῃ ἔνδυμα γάμου, τοιοῦτοτρόπως διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸν παράδεισον, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀρετὰς· διότι ναὶ μὲν ὅλοι προσεκληθήσαν εἰς τὸν παράδεισον ἀλλ' ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀξίζουσιν νὰ εἰσέλθουν. Ὅσοι δὲ δὲν ἔχουν ἀρετὰς ὄχι μόνον δὲν θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν παράδεισον, ἀλλὰ θὰ τιμωρηθοῦν εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν.

38. Ἡ παραβολὴ τοῦ πονηροῦ δούλου.

Μίαν φορὰν ἦλθεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἠρώτησε : Κύριε, πόσας φορὰς πρέπει νὰ συγχωρῶμέν τινα ἕαν ἁμαρτήσῃ ; ἕως ἑπτὰ φορὰς ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησεν : Ὅχι μόνον ἑπτὰ φορὰς, ἀλλ' ἐβδομήντα φορὰς ἑπτὰ, δηλαδὴ πάντοτε.

Διὰ τὴν δειξὴν δὲ ὁ Σωτὴρ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ συγχωρῶμεν τὸν ἄλλον, ὅπως πάντοτε μᾶς συγχωρεῖ ὁ Θεός, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν: Μίαν φορὰν εἰς δοῦλος ἐχρεώσται εἰς τὸν βασιλέα μέγα χρηματικὸν ποσόν: 10.000 τάλαντα, καὶ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ· διέταξε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς νὰ πωλήσουν αὐτόν, καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, διὰ νὰ πληρωθῇ μέρος ἀπὸ τὸ χρέος. Τότε ὁ δοῦλος ἐγονάτισε καὶ παρεκάλει τὸν κύριόν του νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ ὑπέσχετο ὅτι θὰ προσπαθήσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τοῦ πληρώσῃ ὅσα τοῦ ὀφείλει. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐλυπηθῆ καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερον, τοῦ ἐχάρισε δὲ τὸ χρέος.

Ἄλλὰ μόλις ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ βασιλέως εὗρεν ἓνα σύνδουλόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐχρεώσται ὀλίγα χρήματα: ἑκατὸν δραχμάς· τοῦ ἐζήτησε τότε ἀμέσως, μὲ μεγάλην ἐπιμονήν, νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως τὰς ἑκατὸν δραχμάς, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς δὲν εἶχε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ περιμένῃ ὀλίγον καιρὸν, ἕως ὅτου δυνηθῇ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. Ἄλλ' οὗτος δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τίποτε καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὅταν ἕμως οἱ ἄλλοι δοῦλοι εἶδαν τὴν σκληρότητα τοῦ συναδέλφου των ὠργίσθησαν πολὺ καὶ ἦλθαν πρὸς τὸν βασιλέα διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλουν τὸ συμβάν. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐθύμωσε πολὺ καὶ ἐκάλεσε τὸν σκληρὸν δοῦλον καὶ εἶπε: Δοῦλε πονηρέ, ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ὅλον τὸ χρέος σου, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλησες· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ φανῆς ἐπιεικὴς εἰς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως ἐγὼ σὲ ἐλέησα; διέταξε δὲ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὰς φυλακάς, ἕως ὅτου πληρώσῃ τὸ χρέος του.

Μὲ αὐτὴν τὴν παραβολὴν μᾶς διδάσκει ὁ Σωτὴρ ὅτι ἐὰν θέλωμεν νὰ μᾶς συγχωρῇ ὁ Θεός, πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἄλλους, διότι ἐὰν εἴμεθα σκληροὶ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὁ Θεὸς εἶναι αὐστηρὸς πρὸς ἡμᾶς.

39. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος.

Μίαν φορὰν, εἶπεν ὁ Σωτὴρ, εἰς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχε ἀμπελῶνα, ἐξῆλθεν, ἅμα ἐξημέρωσε, νὰ εὕρῃ ἐργάτας διὰ τὸν

ἀμπελώνά του· συνεφώνησε δὲ μαζί των νὰ τοὺς πληρώσῃ μίαν δραχμὴν δι' ὄλην τὴν ἡμέραν. Βραδύτερον ἦλθε πάλιν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὰς ἐννέα τὸ πρῶτ', τὴν μεσημβρίαν, εἰς τὰς τρεῖς καὶ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, καὶ εὗρισκεν ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἔστειλε νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸν ἀμπελώνά του· ἔλεγε δὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς ἀνταμείψῃ μὲ ὅ,τι εἶναι δίκαιον.

Ὅταν ἐβράδυσεν, ἐφώνησεν ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνος τὸν ἐπιστάτην του καὶ τοῦ εἶπε : φώναξε τοὺς ἐργάτας καὶ πλήρωσε εἰς αὐτοὺς τὸ ἡμερομίσθιον. Ὁ ἐπιστάτης, συμφώνως πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, ἐφώνησε πρῶτον αὐτοὺς ποὺ ἦλθαν τελευταῖοι καὶ τοὺς ἔδωκεν ἀπὸ μίαν δραχμὴν· ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ αὐτῶν ποὺ ἐδούλευσαν ἀπὸ τὸ πρῶτ', ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἐλάμβανον περισσότερα· ἔλαβαν ὅμως καὶ αὐτοὶ ἀπὸ μίαν δραχμὴν. Τότε ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται ἐναντίον τοῦ κυρίου καὶ ἔλεγαν : Αὐτὸ εἶναι ἀδικία· ἡμεῖς δουλεύομεν ὄλην τὴν ἡμέραν μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην καὶ μᾶς δίδεις ὅ,τι ἔδωκες καὶ εἰς αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι ἐδούλευσαν μίαν ὥραν ; Ὁ κύριος ὅμως τοῦ ἀπήντησεν : Ἐγὼ δὲν σᾶς ἀδικῶ διόλου· σᾶς δίδω ὅ,τι συνεφώνησα μαζί σας· τί σᾶς μέλει τί ἔδωκα εἰς αὐτοὺς ; δὲν ἠμπορῶ νὰ διαθέσω τὰ χρήματά μου ὅπως θέλω ; δικαίωμά μου δὲν εἶναι νὰ δώσω καὶ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ἔδωκα εἰς σᾶς ; διατί εἴσθε φθονεροί ;

Μὲ αὐτὴν τὴν παραβολὴν ἠθέλησε νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ ὅτι πάντοτε εἶναι καιρὸς διὰ μετάνοιαν καὶ ὅτι καὶ τὴν τελευταίαν ὥραν τοῦ βίου του, ἐὰν μετανοήσῃ τις εἰλικρινῶς, θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παράδεισον.

+ 40. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

Ὁ Σωτὴρ, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι, διότι δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις, εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολὴν :

Μίαν ἑσπέραν εἰς μίαν οἰκίαν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ γάμος δέκα παρθένοι ἔλαβαν τὰς λυχνίας των καὶ περιέμεναν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν νυμφίον. Ἀπὸ τὰς δέκα αὐτὰς παρθένοὺς αἱ πέντε ἦσαν

φρόνιμοι, αἱ δὲ πέντε μωραὶ. Αἱ πέντε φρόνιμοι ἦσαν προνοητικαὶ καὶ ἔλαβαν μαζί των ἔλαιον διὰ τὰς λυχνίας των, ἐνῶ αἱ μωραὶ δὲν ἔλαβαν. Ὁ νυμφίος ὅμως ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ, ἐπειδὴ ἔλαι ἐνύσταξαν, ἀπεκοιμήθησαν. Ἐνῶ ἐκοιμῶντο, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἤκούσθη μία φωνή: Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέλθετε εἰς ἀπάντησίν του. Ἀμέσως ἐξύπνησαν ἔλαι αἱ παρθένοι καὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσι τὰς λυχνίας των. Ἀλλὰ τότε παρετήρησαν αἱ μωραὶ παρθένοι ὅτι δὲν εἶχαν ἔλαιον διὰ νὰ τὰς ἀνάψουσι καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὰς φρονίμους. Αὐταὶ ὅμως ἠρνήθησαν νὰ δώσουν καὶ εἶπαν: Δὲν σὰς δίδομεν, διότι, ἂν σὰς δώσωμεν, δὲν θὰ φθάσῃ οὔτε εἰς ἡμᾶς οὔτε εἰς σὰς· πηγαίνετε νὰ ἀγοράσετε ἔλαιον. Τότε ἐξῆλθαν αἱ μωραὶ παρθένοι διὰ ν' ἀγοράσουν ἔλαιον, ἀλλ' εἰς τὸ μεταξὺ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ νυμφίος καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὅταν ὀλίγον ἀργότερα ἦλθαν καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι, ἐκτύπησαν τὴν θύραν καὶ ἐφώναξαν: Κύριε, Κύριε, ἀνοιξέ μας. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπήντησεν εἰς αὐτάς: Ἀληθῶς σὰς λέγω, δὲν σὰς γνωρίζω.

Ὡς συμπέρασμα τῆς παραβολῆς ταύτης εἶπεν ὁ Σωτὴρ πρὸς τοὺς ἀκροατάς του: Προσέχετε νὰ εἰσθε πάντα ἐτοιμοὶ, διότι δὲν γνωρίζετε πότε θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον.

+ 41. Ἡ παραβολὴ τῶν τάλαντων.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε καὶ τὴν ἐξῆς παραβολὴν:

Μίαν φορὰν εἰς ἄνθρωπος ἤθελε νὰ ταξειδεύσῃ· ἐκάλεσε λοιπὸν τοὺς δούλους του καὶ εἰς τὸν ἕνα ἔδωκε πέντε τάλαντα, εἰς τὸν ἄλλον δύο καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἓν καὶ ἔφυγεν. Οἱ δύο πρῶτοι δούλοι ἐεργάσθησαν μὲ τὰ χρήματα τοῦ κυρίου των καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν τὰ ἐδιπλασίασαν· ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἓν τάλαντον, ἔσκαψεν εἰς τὴν γῆν καὶ τὸ ἔκρυψεν.

Ἀφοῦ παρῆλθεν ἀρκετὸς καιρὸς, ἐπανῆλθεν ὁ κύριος καὶ ἐκάλεσε τοὺς δούλους νὰ τοῦ δώσουν λογαριασμόν. Πρῶτος παρουσιάσθη ὁ δούλος, πού εἶχε λάβει τὰ πέντε τάλαντα καὶ εἶπε: Κύριε, μοῦ εἶχες δώσει πέντε τάλαντα, ἐγὼ μὲ τὴν ἐργασίαν μου

Δ. Σ. ΜΜΑΔΑΝΟΥ Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Κ. Διαθήκης διὰ τὰ Ἑλλην. σχολεῖα. Ἔκδ. Ζ'. 6—2—25.

ἐκέρδισα ἄλλα πέντε καὶ ἰδοὺ αὐτά. Ὁ κύριός του τότε τοῦ ἀπήντησεν: Εὐγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, διαχειρίσθης καλὰ τὰ ὀλίγα χρήματα, τώρα θὰ σοῦ δώσω πολλά· ἔλα νὰ χαρῆς μαζί μου. Τὰ αὐτὰ συνέβησαν καὶ μετὸν δοῦλον ποῦ ἔλαβε τὰ δύο τάλαντα, ὁ ὁποῖος μετὴν ἐργασίαν του τὰ ἐδιπλασίασεν.

Τέλος παρουσιάσθη ὁ δοῦλος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει ἓν τάλαντον, καὶ λέγει πρὸς τὸν κύριόν του: Κύριε, σὲ ἐγνώριζα ὡς σκληρόν ἄνθρωπον καὶ ἐφοβήθην μὴ χάσω τὸ τάλαντον· καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔκρυψα εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω, ὅταν ἐπιστρέψῃς, νά, λάβε το. Τότε ἐθύμωσεν ὁ κύριος καὶ τοῦ εἶπε: δοῦλε πονηρὲ καὶ ὀκνηρὲ, ἀφοῦ με ἐνόμιζες σκληρόν ἄνθρωπον, ἔπρεπε νὰ κατέθετες τὸ τάλαντον εἰς κανένα τραπεζίτην διὰ νὰ μὴ ἔχανα τοῦλάχιστον τὸν τόκον· εἶσαι ἀνάξιτος νὰ ἔχῃς τάλαντον· δός το ὀπίσω καὶ θὰ τὸ δώσω εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἔχει δέκα τάλαντα· διότι εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει, θὰ δοθοῦν καὶ ἄλλα, ἐνῶ ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐργάζεται, θὰ ἀφαιρεθοῦν καὶ ὅσα τοῦ ἔχουν δοθῆ. Διέταξε δὲ νὰ ρίψουν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν.

Μετὴν παραβολὴν ταύτην ἠθέλησε νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀναπτύσῃ καὶ νὰ καλλιεργῇ τὰ τάλαντα, δηλαδή τὰ φυσικὰ χαρίσματα ποῦ τοῦ δίδει ὁ Θεός, διότι, ἐὰν τὰ παραμελῇ, θὰ τὰ χάσῃ καὶ θὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν.

42. Ἡ εἰκὼν τῆς μελλούσης κρίσεως.

✦

Ὁ Σωτὴρ ἔδωκε τὴν ἐξῆς εἰκόνα πῶς θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μελλούσης κρίσεως θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς μετ' ἑλθῆν του τὴν δόξαν, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους του, καὶ θὰ συναθροισθοῦν ἐνώπιόν του ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θὰ χωρίσῃ δὲ τοὺς καλοὺς ἀπὸ τοὺς κακοὺς, ὅπως χωρίζει ὁ ποιμὴν τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια, καὶ θὰ θέσῃ τοὺς μὲν καλοὺς εἰς τὰ δεξιὰ του, τοὺς δὲ κακοὺς πρὸς τὰ ἀριστερά του. Κατόπιν θὰ στραφῇ πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ θὰ τοὺς εἴπῃ: Ἐλᾶτε σεῖς, οἱ ὁποῖοι εἴσθε εὖ-

λογημένοι ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν παράδεισον· διότι ἐπείνασα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ πῖω, ἤμουν ξένος καὶ με ἐφιλοξενήσατε, ἤμουν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ με ἐπεσκέφθητε. Τότε θὰ τοῦ εἶπουν οἱ δίκαιοι : Κύριε, πότε σὲ εἶδαμεν νὰ πεινᾷς καὶ σοῦ ἐδώσαμεν νὰ φάγῃς, ἢ νὰ διψᾷς καὶ σοῦ ἐδώσαμεν νὰ πιῇς ; πότε σὲ εἶδαμεν ξένον καὶ σὲ ἐφιλοξενήσαμεν ἢ γυμνὸν καὶ σὲ ἐνεδύσαμεν ; πότε σὲ εἶδαμεν ἀσθενῆ ἢ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ σὲ ἐπεσκέφθημεν ; Καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ὁ Σωτὴρ : Ἀληθῶς σᾶς λέγω, τὸ καλὸν ποῦ ἐκάματε εἰς τὸν πλέον ἀσήμαντον ἄνθρωπον εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ τὸ ἐκάματε εἰς ἐμέ.

Ἵστερον θὰ στραφῇ πρὸς τοὺς κακοὺς καὶ θὰ τοὺς εἰπῇ : Πηγαίνετε μακρὰν μου, σεῖς οἱ κατηραμένοι εἰς τὴν κόλασιν· διότι ἐπείνασα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ πῖω, ἤμουν ξένος καὶ δὲν με ἐφιλοξενήσατε, γυμνὸς καὶ δὲν με ἐνεδύσατε, ἀσθενὴς καὶ δὲν με ἐπεριποιήθητε, εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν με ἐπεσκέφθητε. Τότε αὐτοί, με ἀπορίαν των, θὰ εἶπουν : Κύριε, πότε σὲ εἶδαμεν νὰ πεινᾷς ἢ νὰ διψᾷς, ξένον, γυμνόν, ἀσθενῆ ἢ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν σὲ ἐπεριποιήθημεν ; Καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ὁ Σωτὴρ ; Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅταν ἐφέρεσθε σκληροὶ καὶ τὸν πλέον ἀσήμαντον ἄνθρωπον, ἦτο τὸ ἴδιον ὡς ἂν εἴσθε σκληροὶ πρὸς ἐμέ.

Καὶ οἱ μὲν καλοὶ θὰ υπάγουν εἰς τὸν παράδεισον, οἱ δὲ κακοὶ εἰς τὴν κόλασιν, ὅπου θὰ μείνουν αἰωνίως.

Μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ ὁ Σωτὴρ θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος θὰ κριθῇ σύμφωνα με τὴν διαγωγὴν του πρὸς τὸν πλησίον.

* 43. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ τελώνης Ζακχαῖος

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ μίαν φορὰν εἰς τὴν Ἱερουζαλήμ, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, μόλις τὸ ἔμαθαν, ἐξῆλθαν εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ υποδεχθοῦν καὶ νὰ ἴδουν ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὅποιον εἶχαν τόσα ἀκούσει. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξῆλθε καὶ εἰς πλούσιος ἀρχιτελώνης, ὁ Ζακχαῖος· ἐπειδὴ ὁμοίως ἦτο πολὺ κοντὸς καὶ

πολὺς κόσμος εὗρισκετο εἰς τὸν δρόμον, ἀνέβη εἰς μίαν συκαμο-
ρέαν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τὸν Σωτῆρα.

Ὁ Ἰησοῦς, ἔταν διήλθεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸν Ζακχαῖον
ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, τοῦ εἶπε : Ζακχαῖε, ἔλα ἀμέσως κάτω·
διότι σήμερον θὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν σου. Αὐτὸς κατέβη εὐθὺς

Ὁ Ζακχαῖος.

ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰν ὑπεδέχθη τὸν Σωτῆρα
εἰς τὴν οἰκίαν του. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἕμως παρεπονοῦντο
καὶ ἔλεγον : Διατί ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ
τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ὁ Ζακχαῖος τότε, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν αὐτὰ τὰ
παράπονα τῶν συμπολιτῶν του, συνησθάνθη τὴν ἀμαρτίαν του,
μετενόησεν ἀπὸ καρδίας καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σωτῆρα : Κύριε, δίδω
τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐὰν ἐσυκοφάν-
τησα κανένα εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ δώσω μεγάλην ἀποζημίωσιν.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τότε : Σήμερον ἐσώθης καὶ χαίρω πολὺ,
διότι δι' αὐτὸ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ σώσω τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

44. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ πτωχὴ χήρα

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἐκάθητο εἰς τὸν ναὸν καὶ ἔβλεπε ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἔρριπταν νομίσματα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον. Πολλοὶ πλούσιοι διήρχοντο καὶ προσέφεραν πολλὰ χρήματα· ἐπέ-
ρασε καὶ μία πτωχὴ χήρα, ἡ ὅποια ἔρριψε δύο λεπτά. Τότε εἶπε
πρὸς τοὺς μαθητάς του : Ἀληθῶς σᾶς λέγω ὅτι ἡ πτωχὴ αὕτη
χήρα ἔρριψε περισσότερα ἀπὸ ἄλλου· διότι πλούσιοι προσέφεραν
ἀπὸ τὰ περισσεύματά των, ἐνῶ ἡ πτωχὴ αὕτη γυνὴ ἐστερήθη δύο
λεπτά, μὲ τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ ἀγοράσῃ κάτι χρήσιμον δι'
ἑαυτήν.

45. Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ παιδιά.

Ὁ Ἰησοῦς ἠσθάνετο μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὰ ἄθῳα παι-
διά. Ὄταν μίαν ἡμέραν μερικοὶ γονεῖς ἔφεραν πρὸς αὐτὸν τὰ παι-
διά των διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ, οἱ μαθηταὶ του τοὺς ἐπέπληξαν
καὶ ἠθέλησαν νὰ τὰ ἀπομακρύνουν. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς
αὐτούς : Ἀφήσατε τὰ παιδιά καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἔλθουν
πλησίον μου· διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ὁ παράδεισος· ἔθεσε δὲ τὰς
χεῖράς του εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων καὶ τὰ ἠλόγησε.

Ἄλλοτε πάλιν ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν οἱ μαθηταὶ του ποῖος
εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὸν παράδεισον· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντη-
σεν : Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὸν παράδεισον, ὁ ὅποιος
εἶναι ταπεινὸς καὶ ἄθῳος, ὡς παιδίον· ἐὰν δὲν γίνετε ταπεινοὶ
καὶ ἄθῳοι, ὡς τὰ παιδιά, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν παράδεισον.

46. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ πατρίς.

Ἄν καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκη ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν ἄλλους
τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ εἶναι τέκνα τοῦ Θεοῦ, μᾶς διδάσκει ὁμοῦς

ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν ἰδιαιτέραν ἀγάπην καὶ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ὁμογενεῖς μας καὶ τὴν κοινὴν πατρίδα μας. Αὐτὸς λέγει ὅτι ἐστάλη διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ὁμογενεῖς του τοὺς Ἰσραηλίτας· τὰ θαύματά του πρὸς αὐτοὺς ἀπευθύνονται, εἰς τοὺς μαθητάς του συνιστᾷ νὰ κηρύξουν πρῶτον πρὸς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν· λυκεῖται διότι βλέπει τὴν διαφθορὰν τοῦ λαοῦ του καὶ μὲ πόνον μεγάλον βλέπει τὴν κακίαν τῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς ὁποίας προβλέπει τὸ οἰκτρὸν τέλος. Ἰδιαίτερος δὲ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας διδασκόμεθα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν νὰ ἀγαπῶμεν τὴν ἐνδοξὸν πατρίδα μας καὶ νὰ θεωρῶμεν τιμὴν καὶ δόξαν μας ὅτι εἴμεθα Ἕλληνας, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐθεώρησε δόξαν του, ὅταν ἔμαθεν ὅτι Ἕλληνας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐζήτουν νὰ τὸν ἴδουν· τότε εἶπεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα διὰ νὰ δοξασθῇ.

Ε'. ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

47. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἀνέστησε τὸν Λάζαρον εἰς τὴν Βηθανίαν, ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα. Καθ' ὁδόν, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον Βηθφαγή, πλησίον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἐφώνησε δύο μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε: πηγαίνετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην καὶ φέρετέ μου μίαν ὄνον, τὴν ὁποίαν θὰ εὑρῆτε δεμένην, καὶ τὸν πῶλόν τῆς (τὸ μικρὸν τῆς)· ἐὰν δὲ κανεὶς ζητήσῃ νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ, νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι ἐγὼ τὰ χρειάζομαι καὶ θὰ σᾶς ἀφήσῃ. Οἱ μαθηταὶ ἔπραξαν ὅπως τοὺς εἶπεν ὁ Σωτὴρ, καὶ ἔφεραν τὴν ὄνον μὲ τὸν πῶλόν τῆς· ἀφοῦ δὲ ἔθεσαν

τὰ ἐνδύματά των εἰς τὸν πῶλον, ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοιουτοτρόπως εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Τὰ παιδιά ὑποδέχονται τὸν Σωτῆρα εἰς τὸ ἱερόν.

Ὁ λαὸς τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ ὅποιος εἶχε μάθει τὰ θαύματα τοῦ Σωτῆρος καὶ μάλιστα ὅτι ἀνέστησε τὸν Λάζαρον, ἐξῆλθεν εἰς τὰς ὁδοὺς νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, πρὸς τιμὴν του δὲ ἔστρωσαν οἱ ἄνθρωποι τὰς ὁδοὺς, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ διήρχετο, μὲ τὰ ἐνδύματά

των και με κλάδους δένδρων· ἄλλοι δὲ ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς των βάρια, δηλ. κλάδους φοινίκων, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν ὡσάν νικητὴν, ἐπειδὴ μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου εἶχε νικήσει τὸν θάνατον. Ὅταν ἐφάνη ὁ Σωτὴρ, ἤρχισεν ὁ λαὸς νὰ τὸν ἀνυμνῇ και νὰ ψάλλῃ: «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις». (Δηλαδή: Ὡ Θεέ, σῶσε τὸν ἀπόγονον τοῦ Δαβὶδ, ὅς εἶνε εὐλογημένος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐρχεται κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ· σῶσε αὐτόν, σύ, ὦ Θεέ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖς εἰς τοὺς οὐρανοὺς).

Ὁλόκληρος ἡ πόλις ἐγένεν ἀνάστατος μὲ τὴν ὑποδοχὴν αὐτὴν τοῦ Σωτῆρος· ὀλίγοι δὲ ποῦ δὲν ἐγνώριζαν τί συνέβαινε και ἐζήτησαν νὰ μάθουν, ἐλάμβαναν τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς ὁ προφήτης ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Ἰησοῦς διηυθύνθη εἰς τὸ ἱερόν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος και ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔψαλλαν: «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ». Οἱ ἀρχιερεῖς και γραμματεῖς ἠγανάκτησαν δι' αὐτὸ και τοῦ ἔλεξαν: «ἀκούεις τί λέγουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ;», ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησε, «πῶς; δὲν ἀνεγνώσατε εἰς τὰς Γραφὰς ὅτι θὰ μὲ ὑμνήσουν τὰ παιδιὰ;» Ὁ Σωτὴρ κατόπιν ἐφυγε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα και ἦλθεν εἰς τὴν πλησίον κώμην Βηθανίαν, ὅπου διενυκτέρευσε.

Τὴν μνήμην τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν, μίαν Κυριακὴν πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν διανέμονται βάρια εἰς τοὺς πιστοὺς.

48. Ὁ Ἰησοῦς και οἱ Φαρισαῖοι.

Οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν ὑποκριταί, οἱ ὁποῖοι προσεποιῶντο τοὺς εὐσεβεῖς, ἐνῶ ἦσαν ἀσεβέστατοι· ὠμίλουν διαρκῶς διὰ τὴν ἠθικὴν και ὕμνωσεν ἕκαμναν κακὰς πράξεις· ἐτήρουν ὄλας τὰς ἐξωτερικὰς διατάξεις τῆς λατρείας, ἀλλὰ παρημέλουν τὰ καθήκοντα πρὸς τὸν Θεὸν και τὸν πλησίον.

Διὰ τοῦτο ὁ Σωτὴρ, ὁ ὁποῖος ἀπεστρέφετο τὴν ὑποκρισίαν,

κατηγορεί σφοδρότατα τοὺς Φαρισαίους. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν λαὸν τὰ ἑξῆς δι' αὐτούς : 'Αλλοίμονον ! ἐνῶ πρὶν ὁ Μωϋσῆς ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, σήμερον σὰς διδάσκουν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι· αὐτοὶ λέγουν μὲν ὠραίους λόγους, ἀλλ' αἱ πράξεις των εἶναι κακαί· δι' αὐτὸ πράττετε μὲν ὅσα λέγουν, μὴ πράττετε ὅμως ὅσα πράττουν. Καὶ ἂν ποτὲ πράξουν τίποτε καλόν, τὸ πράττουν μόνον διὰ νὰ φανοῦν καὶ νὰ ἐπαινεθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι φιλόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι· 'Αλλοίμονόν σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί· ὄχι μόνον σεῖς δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν παράδεισον, ἀλλ' ἐμποδίζετε καὶ τοὺς μαθητάς σας νὰ εἰσέλθουν. 'Αλλοίμονόν σας ποὺ δολιεύεσθε τὰς χήρας καὶ τοὺς ἀπροστατεύτους ἀνθρώπους. Σεῖς εἶσθε ὁδηγοὶ τυφλῶν, οἱ ὅποιοι διυλίζετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον (δηλαδὴ φροντίζετε διὰ τὰ μικρὰ πράγματα καὶ ἀδιαφορεῖται διὰ τὰ μεγάλα). 'Αλλοίμονόν σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, οἱ ὅποιοι φροντίζετε νὰ φαίνεσθε μόνον καλοί, ἀδιαφορεῖτε δὲ ἂν εἶσθε ἀληθῶς ἐνάρετοι· ὁμοιάζετε μὲ τάφους, οἱ ὅποιοι ἐξωτερικῶς εἶναι στολισμένοι, ἐσωτερικῶς δὲ εἶναι πλήρεις ἀπὸ ἀκαθαρσίαν. Σεῖς εἶσθε ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι φονεύετε τοὺς προφήτας, ἀλλὰ τέλος θὰ τιμωρηθῆτε. Ἡ γενεά σας θὰ πληρώσῃ ὄλας τὰς ἀμαρτίας τῶν προγόνων μας. Τότε δὲ ἐστράφη πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἶπε μὲ πόνον : Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, σὺ ποὺ φονεύεις καὶ λιθοβολεῖς τοὺς προφήτας τοὺς ὁποίους σοῦ στέλλει ὁ Θεός, πόσας φορές ἠθέλησα νὰ ἐνώσω τὰ τέκνα σου, ὅπως ἡ ὄρνις προστατεύει τὰ μικρὰ της κάτω ἀπὸ τὰς πτέρυγὰς της, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησαν ; Δι' αὐτὸ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐρημωθῆ αὐτὸς ὁ τόπος !

✦ 49. *Τὸ ἀνώτατον συνέδριον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.*

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐφθόγγουν τὸν Ἰησοῦν, ἐπειδὴ ἔβλεπαν τὰ θαύματά του καὶ ὠργίζοντο,

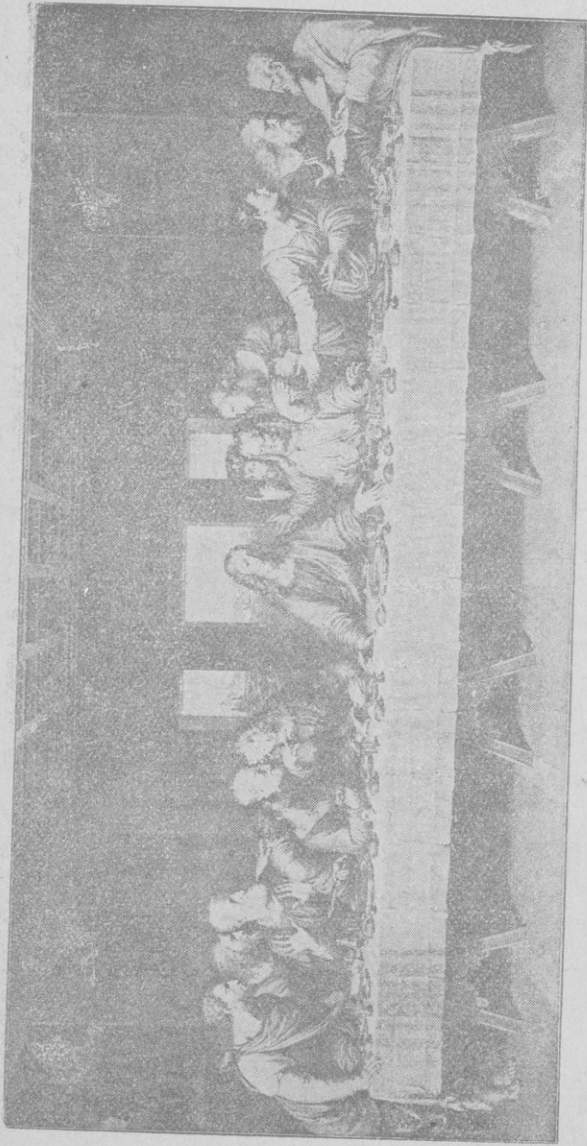
ἐπειδὴ οὗτος ἔλεγχε τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὰς ἀμαρτίας των, διὰ τοῦτο ἐζήτουν εὐκαιρίαν νὰ τὸν θανατώσουν. Συνηθροίσθησαν λοιπὸν ὅλοι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν τὸ ἀνώτατον συνέδριον τῶν Ἑβραίων, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦν μὲ δόλον καὶ νὰ τὸν φονεύσουν, ἀφοῦ ἔμως παρέλθῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ θόρυβος μεταξὺ τοῦ λαοῦ. ὁ ὅποτος ἠγάπα καὶ ἐτίμα αὐτόν.

Τότε ἦλθε πρὸς αὐτοὺς εἰς ἓκ τῶν δώδεκα μαθητῶν, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης καὶ εἶπε : Τί μοῦ δίδετε διὰ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω ; Οὗτοι δὲ τοῦ ὑπεσχέθησαν τριάκοντα ἀργυρᾶ νομίσματα.

Ἀπὸ τότε ἐζήτει ὁ Ἰούδας εὐκαιρίαν νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦν εἰς μέρος ἀπόκεντρον, διὰ νὰ μὴ τοῦ φέρουν ἀντίστασιν οἱ ὀπαδοὶ του.

+ 50. Ὁ μυστικὸς δεῖπνος

Ὅταν ἔφθασεν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡμέρα Πέμπτη τῆς ἑβδομάδος κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ Ἑβραῖοι ἔτρωγαν τὸν ἄμνον τοῦ Πάσχα, εἶπαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὅποτος ἐδρίσκετο εἰς τὴν Βηθανίαν : Ποῦ θέλεις νὰ φάγωμεν τὸν ἄμνον ; Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην : Θὰ ὑπάγετε εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ θὰ εὑρετε καθ' ὁδὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποτος θὰ βασιτάξῃ μίαν ὕδριαν πλήρη μὲ ὕδωρ, ἀκολουθήσατέ τον, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὅποιαν θὰ εἰσέλθῃ, εἰσέλθετε καὶ σεῖς καὶ εἶπατε εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ὅτι θέλω νὰ σᾶς ὀρίσῃ τὸ μέρος ὅπου θὰ φάγωμεν τὸν ἄμνον τοῦ Πάσχα, αὐτὸς δὲ θὰ σᾶς δείξῃ μίαν μεγάλην αἰθουσαν, ἐκεῖ ἐτοιμάσατε τὸν δεῖπνον. Οἱ μαθηταὶ ἦλθαν καὶ ἤρῳραν ὄλα, ὅπως εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἠτοίμασαν τὸν δεῖπνον. Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Βηθανίαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάς του. Τότε εἶπεν εἰς αὐτούς : Εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ φάγω μαζί σας τὸν ἄμνον τοῦ Πάσχα, πρὶν ἀποθάνω. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς διὰ

Ὁ μυστικός δείπνος.

νά δώση εἰς τοὺς μαθητάς του παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης, τὴν ὅποیان ἐθεώρει ὡς τὴν μεγίστην ἀρετὴν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἐνίψε τοὺς πόδας των.

Ἵστερον ὁ Ἰησοῦς ἐταράχθη πολὺ καὶ εἶπεν : Ἄληθῶς σὰς λέγω ἔτι εἰς ἀπὸ σὰς θὰ μὲ προδώσῃ. Οἱ μαθηταὶ ἐκπληκτοὶ καὶ λυπημένοι ἐβλέποντο ἀναμεταξύ των καὶ δὲν ἐννόουν διὰ ποῖον ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς καὶ ὄλοι τὸν ἠρώτων : Μήπως εἶμαι ἐγὼ ; Τότε ὁ Ἰωάννης, ὁ ἠγαπημένος μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὅποτος ἐκάθητο πλησίον τοῦ διδασκάλου, ἔσκυψε καὶ τὸν ἠρώτησε κρυφίως ποῖος εἶναι ὁ προδότης ; ὁ δὲ εἶπεν : Ἐκεῖνος εἶναι εἰς τὸν ὅποτον ἐγὼ θὰ δώσω τεμάχιον ἄρτου βουτηγμένον εἰς τὸν ζυμὸν. Ἔδωκε δὲ εἰς τὸν Ἰούδαν καὶ τοῦ εἶπεν : Ὅ,τι θέλεις νὰ κάμῃς, κάμε το ταχέως. Ὁ Ἰούδας ἐξῆλθεν ἀμέσως ; ἦτο δὲ νύξ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔλαβεν ἄρτον, τὸν ἠλόγησε, τὸν ἔκοψεν εἰς τεμάχια καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς νὰ φάγουν, λέγων : Λάβετε, φάγετε, τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου. Ἵστερον ἔλαβε τὸ ποτήριον καί, ἀφοῦ ἠὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπε : Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες ; τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου. Συνέστησε δὲ νὰ κάμνουν τοῦτο πάντοτε εἰς ἀνάμνησίν του. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Σωτὴρ ἔδρασε μίαν νύκτα πρὸ τοῦ θανάτου του τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας.

51. Τελευταῖαι διδασκαλίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μαθητάς του.

Ἐφοῦ ὁ Σωτὴρ παρέδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας ἤρχισε νὰ διδάσκη αὐτοὺς μεθελεῖαν εὐγλωττίαν.

Εἶπεν εἰς αὐτοὺς ἔτι ὀλίγον χρόνον ἀκόμη θὰ εἶναι πλησίον των καὶ τοὺς συνέστησε νὰ ἀγαπῶνται μεταξύ των, ὅπως αὐτὸς τοὺς ἀγαπᾷ ; ἡ ἀγάπη θὰ εἶναι τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν μαθητῶν του. Συνεβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μὴ ταράσσωνται καὶ νὰ μὴ λυποῦνται διότι δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ ἀπροστατεῦτους, ἀλλὰ θὰ παρακαλέσῃ τὸν οὐράνιον πατέρα νὰ τοὺς στείλῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,

τὸ ὅποσον θὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀλήθειαν. Προεφήτευσεν ὅτι θὰ ὑποστοῦν μαρτύρια, διότι εἶναι μαθηταὶ του, ἀλλὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος των, διότι Αὐτὸς θὰ νικήσῃ τὸ κακὸν καὶ θὰ θριαμβεύσουν.

Τέλος δὲ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ διαφυλάξῃ τοὺς μαθητάς του ἁγίους καὶ ἠνωμένους μεταξύ των με ἀγάπην, ὅπως αὐτὸς ὁ Σωτὴρ εἶναι ἠνωμένος με τὸν οὐράνιον πατέρα του.

52. Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὰς τελευταίας ὀδηγίας, ἠγέρθη κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς Πέμπτης ἀπὸ τὴν τράπεζαν διὰ νὰ ἔλθῃ με τοὺς μαθητάς του εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου τῶν ἐλαιῶν εἰς ἓνα ἀγρόν, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Γεθσημανῆ, ὅπου ὑπῆρχε κήπος. Καθ' ὁδὸν προεῖπεν εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ δοκιμασθῇ ἡ πίστις των. Ὁ Πέτρος τότε διεβεβαίωσεν ὅτι τοῦλάχιστον αὐτὸς θὰ μείνῃ ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν του, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησεν: Ἀληθῶς σοῦ λέγω, πρὶν φωνάξῃ ὁ ἀλέκτωρ θὰ με ἀπαρνηθῆς τρεῖς φορές. Ὁ Πέτρος ὅμως τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι καὶ ἂν πρέπη νὰ ἀποθάνῃ, δὲν θὰ τὸν ἀρνηθῇ. Τὰ ἴδια ἔλεγαν καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταί.

Τέλος ἔφθασαν εἰς Γεθσημανῆ. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ὁ Σωτὴρ ἀφῆκεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, ἔλαβε μαζί του τοὺς τρεῖς προσφιλεστέρους μαθητάς του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἤρχισε νὰ λυπηταί καὶ νὰ ταράσσεται, διότι ἔδλεπε τὴν ἀχαριστίαν καὶ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων. Τότε εἶπε πρὸς τοὺς τρεῖς μαθητάς του: Ἡ ψυχὴ μου εἶναι παρὰ πολὺ λυπημένη· μένατε μαζί μου. Ἀφῆκε δὲ αὐτοὺς καί, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἔπεσε κατὰ γῆς πρηνῆς καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ: Πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς ἀποφύγῃ τὸ μαρτύριον· ἀλλ' ἄς μὴ γίνῃ, ὡς θέλω ἐγώ, ἀλλ' ὅπως θέλεις σύ. Μόλις εἶπε ταῦτα, ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς μαθητάς του, ἀλλὰ τοὺς εὔρε νὰ κοιμῶνται καὶ τοὺς ἐπέπληξε, διότι δὲν ἠδυνήθησαν ὀλίγην ὥραν ν' ἀγρυπνήσουν μαζί του· μετ' ὀλίγον

ἦλθε καὶ δευτέραν φοράν νὰ προσευχηθῆ καὶ, ὅταν ἐπέστρεψε, τοὺς εὔρε πάλιν νὰ κοιμῶνται καὶ ἐπανέλαβεν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους λόγους. Ἦλθε δὲ καὶ τὴν τρίτην φοράν νὰ προσευχηθῆ, ὅταν δὲ ἐπέστρεψε καὶ εἶδεν τοὺς μαθητάς του νὰ κοιμῶνται εἶπεν εἰς αὐτούς : Ἐφ' οὗ θέλετε νὰ κοιμᾶσθε, κοιμᾶσθε ἰδοὺ ἔμωσ ἔφθασεν ἡ ὥρα, ὅτε θὰ παραδοθῶ εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν. Σηκωθήτε, ἔφθασεν ὁ προδότης.

Ἐνῶ δὲ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, ἐπλησίασεν ὁ Ἰούδας, συνοδευόμενος ἀπὸ ὄχλον πολλὸν μὲ λυχνίας, μαχαίρας καὶ ξύλα. Ὁ Ἰησοῦς τότε λέγει πρὸς αὐτούς : Ποῖον ζητεῖτε : Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν : Τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐκ Ναζαρέτ. Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ : Ἐγὼ εἶμαι. Ἀμέσως δὲ ἐπλησίασεν ὁ Ἰούδας καὶ ἐφίλησε τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ ἐννοήσουν οἱ ὑπηρέται τῶν ἀρχιερέων καὶ οἱ στρατιῶται ὅτι αὐτὸν ἔπρεπε νὰ συλλάβουν, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει. Τότε συνελήφθη ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ μαθηταὶ ἠθέλησαν ν' ἀντιστοῦν, ὁ δὲ Πέτρος μάλιστα ἔκοψε μὲ τὴν μάχαιράν του τὸ αὐτίον ἐνὸς δούλου τοῦ ἀρχιερέως. Ὁ Ἰησοῦς ὁμοίως εἶπε νὰ θέσῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην της καὶ ἐθεράπευσε τὸν δούλον. Εἶπε δὲ εἰς τοὺς μαθητάς ὅτι ὀφείλει νὰ μαρτυρήσῃ διὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

53. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἄννα καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου.

Ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἔφεραν δεμένον πρὸς τὸν πρῶτον ἀρχιερέα Ἄνναν, ὁ ὁποῖος ἐτιμᾶτο πολὺ ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ ἦτο πενθερὸς τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ ἔτους ἐκείνου, τοῦ Καϊάφα. Ὁ Ἄννας ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν ποία ἦτο ἡ διδασκαλία του καὶ ποῖοι οἱ μαθηταὶ του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν : Ἐγὼ ἐδίδαξα πάντοτε φανερά, οὐχὶ δὴ κρυφίως. Τί μὲ ἐρωτᾷς ; Ἐρώτησε τινὰ ἀπὸ ὧσους μὲ ἤκουσαν. Τότε εἰς ἕκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ἄννα ἐβράβησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε : Τοιοῦτοτρόπως ἀπεκρίνεσαι εἰς τὸν Ἀρχιερέα ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησεν. Ἐὰν εἰπά τι κακὸν εἶπέ το διὰ νὰ γνωρίζω, ἐὰν δὲ ὠμίλησα καλῶς διατὶ μὲ δέρεεις ;

Τότε ὁ Ἄννας ἔστειλε τὸν Ἰησοῦν δέσμιον πρὸς τὸν ἀρχιερέα Καϊάφαν.

Τὸν Ἰησοῦν εἶχαν ἀκολουθήσει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἄννα δύο μαθηταί του, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, καὶ ὁ μὲν Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστός εἰς τὸν ἀρχιερέα, κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὁ Πέτρος ὅμως ἔμενον ἔξω, πλησίον τῆς θύρας. Ὁ Ἰωάννης παρεκάλεσε τότε τὴν θυρωρὸν νὰ εἰσαγάγῃ τὸν Πέτρον ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἐνῶ δὲ αὐτὴ εἰσήγεν αὐτόν, τὸν ἠρώτησε μήπως εἶναι μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ Πέτρος ἠρνήθη τοῦτο. Ὅταν βραδύτερον ὁ Ἰησοῦς ᾤδηγεῖτο πρὸς τὸν Καϊάφαν, ὁ Πέτρος εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ἄννα μὲ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐθερμαίνετο πλησίον τῆς πυρᾶς, διότι ἦτο ψυχρός. Ὅτε οἱ ὑπηρέται ἠρώτησαν τὸν Πέτρον, διὰ δευτέραν καὶ τρίτην φοράν, ἐὰν εἶναι καὶ αὐτὸς μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ὁ Πέτρος καὶ πάλιν ἠρνήθη. Μετὰ δὲ τὴν τρίτην ἀρνησιν ἀμέσως ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ, ὡς εἶχε προείπει ὁ Χριστός. Τότε ἐνεθυμήθη ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ καί, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἔκλαυσε πικρῶς.

54. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ Ἄννα ὠδηγήθη δεμένος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊάφα, ὅπου εἶχαν συναθροισθῆ οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸ μέγα συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.

Ἀφοῦ παρουσιάσθησαν διάφοροι ψευδομάρτυρες κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, χωρὶς νὰ φέρουν σοβαρὰς κατηγορίας, τέλος παρουσιάσθησαν δύο, οἱ ὁποῖοι εἶπαν διτι ἤκουσαν τὸν Ἰησοῦν νὰ λέγῃ ὅτι δύναται νὰ κρημνίσῃ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν οἰκοδομήσῃ πάλιν. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ἀληθῶς τοῦτο, ἀλλ' ἐνόει τὴν ταφήν καὶ τὴν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνάστασιν τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον ἦτο ναός, δηλ. κατοικία τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως τὸν παρεξήγησαν καὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἔλεγε ταῦτα διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σολομώντος.

Τότε ὁ Καϊάφας εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν: Ἀκούεις, τί σε κατηγοροῦν οὗτοι; τί ἔχεις νὰ ἀπαντήσης; Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα τοῦ εἶπεν ὁ Καϊάφας: Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς εἴπῃς ἂν εἶσαι σὺ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Σωτὴρ ἀπήντησε: Ναι, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ ἀρχιερεὺς, μόλις ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὠργίσθη πολὺ καὶ εἶπεν: Οὗτος ἐβλασφήμησε· δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην ἀπὸ μάρτυρας· ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν του· σεις τί νομίζετε: Ὅλοι δὲ ἀπήντησαν ὅτι πρέπει νὰ θανατωθῇ. Τότε ἤρχισεν ὁ ὄχλος νὰ πτύῃ τὸν Σωτῆρα, νὰ τὸν ραπίζῃ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ: Προφήτευσε, Χριστέ, ποῖος σὲ ἐκτύπησεν! Ὁ Ἰούδας, δταν εἶδεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατεδικάσθη εἰς θάνατον, μετενόησε διὰ τὴν πράξιν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὅποια εἶχε λάβει διὰ τὴν προδοσίαν, καὶ ὕστερον ἀπηγχονίσθη.

→ 55. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

Τὸ πλῆθος παρέλαβε κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς Παρασκευῆς τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα καὶ ἔφερεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ρωμαίου ἡγεμόνος τῆς χώρας Ποντίου Πιλάτου. διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ οὗτος τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ εἰς θάνατον. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου τίνα κατηγορίαν φέρουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, τὸ πλῆθος ἀπήντησεν: Ἐὰν δὲν ἦτο κακοποιὸς δὲν θὰ τὸν ὠδηγοῦμεν ἐνώπιόν σου. Ὁ Πιλάτος τότε εἶπε: Δάβετέ τον καὶ δικάσατέ τον ὅπως ὀρίζει ὁ μωσαϊκὸς νόμος. Ὁ δὲ λαὸς ἀπήντησεν: Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ τὸν θανατώσωμεν, τὸν κατηγοροῦμεν ὁμῶς, διότι λέγει πὼς εἶναι βασιλεὺς, ἐνῶ ἡμεῖς ἓνα μόνον γνωρίζομεν βασιλέα, αὐτὸν ποῦ εἶναι εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔλεγεν οὐδὲ λέξιν καθ' ἕνα τοῦτο τὸ διάστημα διὰ ν' ἀπολογηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ὁ Πιλάτος ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν: Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν: Ἐγὼ δὲν εἶμαι βασιλεὺς, καθὼς οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς· ἐὰν ἦμουν τοιοῦτος βασιλεὺς, οἱ ὑπηρέται μου θὰ μὲ ἤλευθέρωναν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Πιλάτος τότε, τόσον ἀπὸ τοὺς λόγους ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν παράστασιν τοῦ Ἰησοῦ,

Δ. Σ. ΜΜΑΛΑΝΟΥ Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Κ. Διαθήκης διὰ τὰ Ἑλλην· σχολεῖα. Ἔκδ. Ζ'. 6—2—25.

ἐνόησεν ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἄθῳον καὶ εἶπε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους :
Ἐγὼ δὲν εὐρίσκω καμμίαν κατηγορίαν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον·
ἐσκέπτετο δὲ πῶς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Κατὰ τὴν συνήθειαν λοιπόν,
ἢ ὅποια ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα νὰ ἐλευθερώνεται εἰς
ἐκ τῶν Ἑβραίων καταδίκων, ἀφοῦ ἠρωτᾶτο ἡ γνώμη τοῦ Ἰουδαϊ-
κοῦ λαοῦ, ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος τὸν λαὸν ποῖον θέλει νὰ ἐλευθε-

Ἰησοῦν ἢ Βαραββάν ;

ρώσῃ, τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββάν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἐπειδὴ ὁ
Βαραββᾶς ἦτο φοβερός κακοῦργος, ὁ λαὸς θὰ ἐπροτίμα τὸν Ἰη-
σοῦν. Ὁ λαὸς ἔμως παρεκινεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμ-
ματεῖς καὶ ἐφώναζε : τὸν Βαραββάν. Εἰς ἐρώτησιν δὲ τοῦ Πιλά-
του : Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦν ; ὁ λαὸς ἀπήντησε μὲ μανίαν :
σταύρωσε, σταύρωσε, αὐτόν. Ὁ Πιλάτος τότε διέταξε νὰ μαστι-
γώσουν τὸν Ἰησοῦν, νὰ τὸν ἐνδύσουν μὲ πορφυροῦν ἔνδυμα καὶ
νὰ θέσουν εἰς τὴν κεφαλὴν του στέφανον ἐξ ἀκανθῶν· τοιοῦτοτρό-

πως δὲ παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄχλον καὶ εἶπεν : "Ἴδε ὁ ἄνθρωπος" δηλαδή, νὰ ὁ ἄνθρωπος ποῦ θέλετε νὰ σταυρώσετε; ἀξίζει νὰ γίνεταί τόσος θόρυβος δι' αὐτόν; ἀξίζει νὰ καταδικασθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἰς θάνατον ;

Ἄλλ' οὔτε μὲ αὐτὸ ἠσύχασαν οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν : Σταύρωσε, σταύρωσε αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπαν ὅτι ἐδίσταζεν ὁ Πιλάτος, ἤρχισαν νὰ τὸν ἀπειλοῦν ὅτι ἐὰν ἀθώωσῃ τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὅποιος λέγει τὸν ἑαυτὸν του βασιλέα, σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι φίλος τοῦ ἀληθοῦς βασιλέως, τοῦ Καίσαρος τῆς Ρώμης. Τότε ὁ Πιλάτος, μόλις εἶδεν ὅτι ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ ἀπὸ τὸν Καίσαρα, παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν ὄχλον διὰ νὰ σταυρώσῃ αὐτόν.

+ 56. Ἡ σταύρωσις καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ.

Οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος παρέλαβον τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱερουσόλυμα, ὅπου ἐξετελοῦνται αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις. Ἐβάσταζε δὲ ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ τὸν Σταυρόν· ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐκουράσθη καθ' ὁδόν, διέταξαν ἄνθρωπον τινα, καλούμενον Σίμωνα, ἀπὸ τῆν Κυρήνην τῆς Ἀφρικῆς, νὰ σηκώσῃ τὸν σταυρόν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, τὴν πρωτῆν τῆς Παρασκευῆς, ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ δύο κακούργους, ἓνα ἐκ δεξιῶν του καὶ ἄλλον ἐξ ἀριστερῶν του. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ ἐτέθη ἐπιγραφή εἰς τρεῖς γλώσσας, ἑβραϊκὴν, ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν, ἡ ὁποία ἐδήλωνε τὸν λόγον τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ : Ἰησοῦς Ναζωραῖος βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἀφοῦ δὲ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, οἱ στρατιῶται διεμοιράσθησαν τὰ ἐνδύματά του.

Τότε πολλοὶ ἐπλησίαζαν εἰς τὸν σταυρόν καὶ ὑβρίζαν καὶ περιέπαιζαν τὸν Ἰησοῦν. Οὗτος δὲ ἔλεγε : Πάτερ, συγχώρησε αὐτούς, διότι δὲν γινώρῃσιν τί πράττουν.

Εἰς ἀπὸ τοὺς κρεμαμένους εἰς τὸν σταυρόν κακούργους περιέπαιζε καὶ αὐτὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγεν ἂν εἶσαι οὐ ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἡμᾶς. Ὁ ἄλλος ὁμοῦ κακούργος ἐπέπληττεν αὐτόν καὶ ἔλεγε : Δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεόν; ἡμεῖς μὲν

Ὁ Ἰησοῦς φέρει τὸν Σταυρόν.

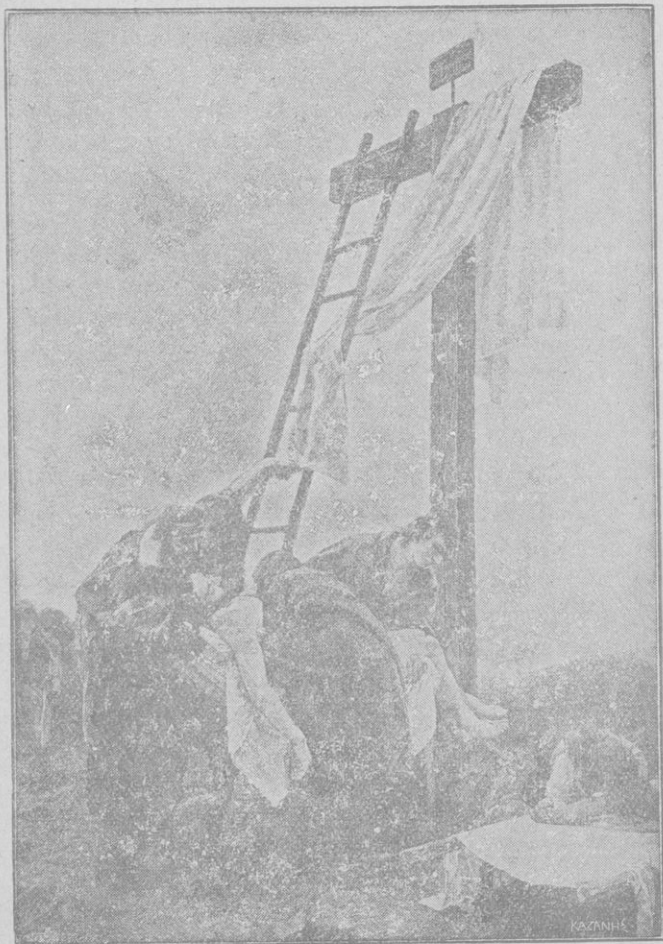
δικαίως τιμωρούμεθα, αὐτὸς ὅμως δὲν ἔπραξεν οὐδὲν κακόν· καὶ ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἶπε : Κύριε νὰ μὲ ἐνθυμηθῆς εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ὁ δὲ Σωτὴρ τοῦ ἀπῆντησεν : Ἀληθῶς σοῦ λέγω, σήμερον θὰ εἰσὶ μαζί μου εἰς τὸν παράδεισον.

Ὁ Ἰησοῦς, δὲταν εἶδε πλησίον τοῦ σταυροῦ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀγαπητόν του μαθητὴν Ἰωάννην, εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του : Μητέρα, ἰδοὺ ὁ υἱός σου· πρὸς δὲ τὸν Ἰωάννην : Ἰωάννη, ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. Ἀπὸ τότε ὁ Ἰωάννης παρέλαβε τὴν παρθένον Μαρίαν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο ὡς μητέρα του.

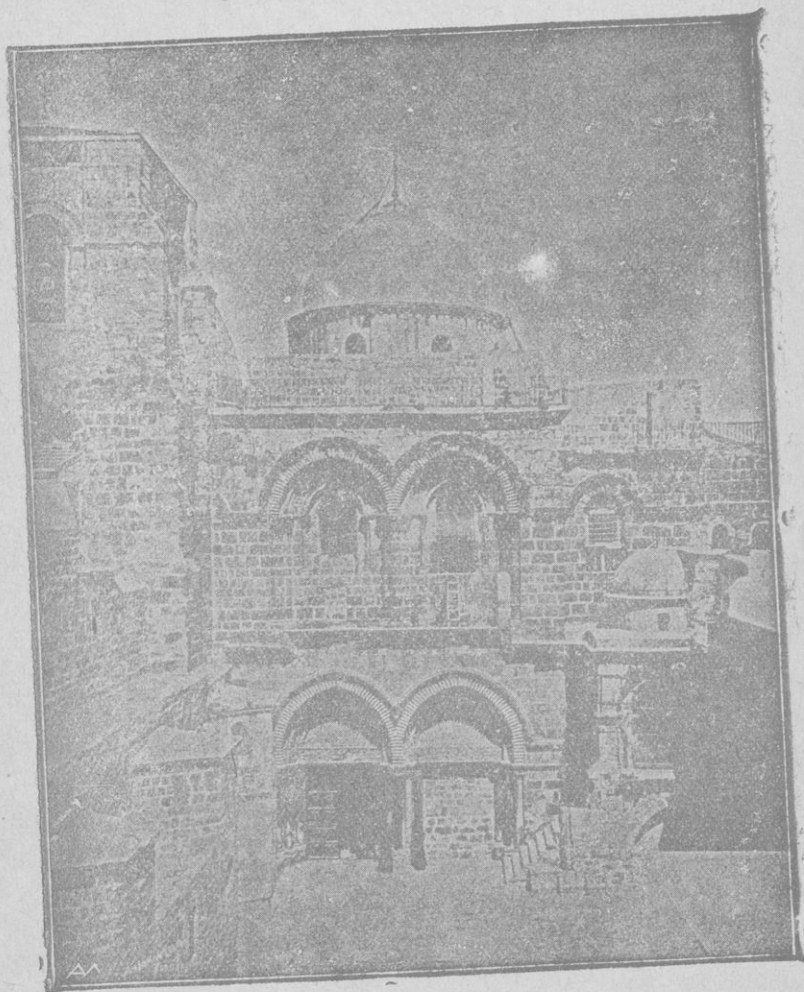
Ἀπὸ τὴν μεσημβρίαν τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς τρίτης ὥρας τοῦ ἀπογεύματος ἔγινε σκότος βαθύ εἰς ὅλην τὴν γῆν. Τὴν δὲ τρίτην ὥραν ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησε : Θεέ μου, Θεέ μου διατί μὲ ἔγκατέλιπες ; Μετὰ τοῦτο εἶπε : διψῶ. Οἱ δὲ στρατιῶται, ἀφοῦ ἐπότισαν ἓνα σπόγγον εἰς ὄξος, ἔθεσαν αὐτὸν εἰς κάλαμον καὶ τὸν ἐπλησίασαν εἰς τὸ στόμα του. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τὸ ὄξος καὶ εἶπε : Τετέλεσται (δηλαδὴ συνεπληρώθη τὸ ἔργον διὰ τὸ ὅποιον ἀπεστάλην). Ἀφοῦ δὲ ἀνεστέναξε βαθέως εἶπε : Πάτερ, εἰς σὲ παραδίδω τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ἀμέσως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπέθανεν.

Μόλις ἀπέθανεν ὁ Ἰησοῦς, ἐσεισθη ἡ γῆ, αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, οἱ τάφοι ἠνοίχθησαν καὶ πολλοὶ ἀνέστησαν ἐκ τῶν νεκρῶν. Τότε τινὲς τῶν Ἰουδαίων ἐφοβήθησαν καὶ ἐνόησαν ὅτι ἀληθῶς ὁ σταυρωθεὶς ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπομένη ἡμέρα ἦτο Σάββατον τῆς ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα, ἦλθαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ παρεκάλεσαν τὸν Πιλάτον νὰ μὴ μείνουν τὰ σώματα τὸ Σάββατον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, διότι ἀπηγορεύετο τοῦτο ἀπὸ τὸν μωσαϊκὸν νόμον. Τότε οἱ στρατιῶται κατὰ διαταγὴν τοῦ Πιλάτου, ἦλθαν, καὶ τοὺς μὲν κακούργους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποθάνει, ἐφόνευσαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τὸν δὲ Ἰησοῦν δὲν ἤγγισαν, ἐπειδὴ εἶχε πλέον ἀποθάνει. Εἰς στρατιωτικῆς ὅμως, διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἐκέντησε τὴν πλευράν του μὲ τὴν λόγχην καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.

Ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ ναὸς τῆς ἀναστάσεως, ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

57. Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς ἦλθε πρὸς τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀριμάθαιαν, βουλευτῆς, δηλαδὴ μέλος τοῦ μεγάλου συνεδρίου, ἀνὴρ δίκαιος καὶ πλούσιος πολὺ, Χριστιανὸς εἰς τὸ κρυπτὸν καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος διάταξε νὰ τοῦ δοθῇ καὶ ἀφοῦ οὗτος τὸ ἔλαβε μετὰ τοῦ Νικοδήμου, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἀρώματα, τὸ ἤλειψαν, ὡς συνήθιζαν οἱ Ἑβραῖοι, μὲ αὐτὰ καὶ τὸ ἐτύλιξαν εἰς συνδόνα καθάραν. Ὑστερα δὲ ἐθαψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔφραξαν μὲ λίθον τὴν θύραν τοῦ μνημείου, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε ταφή προηγουμένως ἄλλος τις.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μὴ ἔλθουν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ κλέψουν τὸ σῶμα του καὶ εἶπουν ὕστερον ὅτι ἀνέστη, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ κλείσῃ καλῶς τὸν τάφον καὶ νὰ θέσῃ φρουρὰν πρὸς φύλαξίν του. Ὁ Πιλάτος ἐδέχθη καὶ ἐγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των.

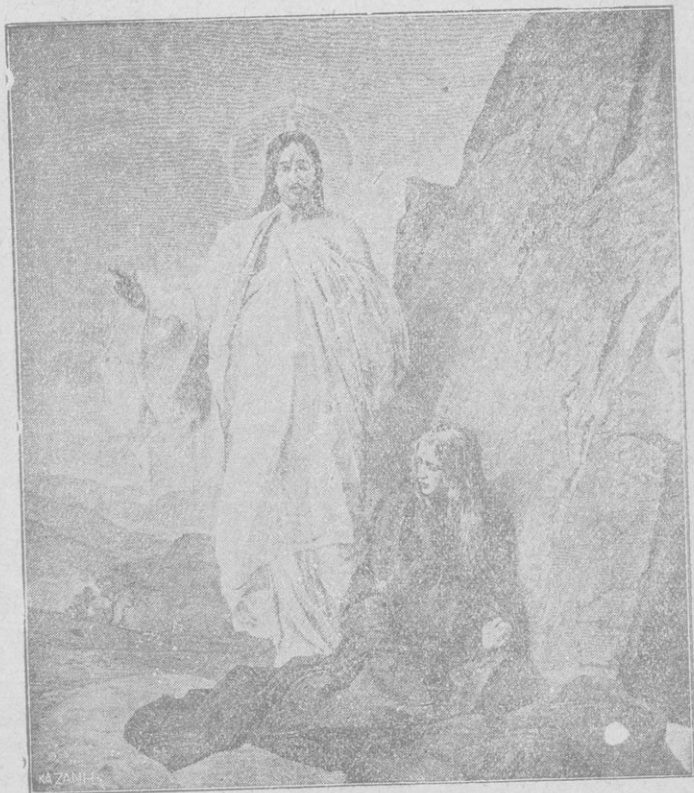
Γ'. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ΑΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

58. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος.

Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὶ, μόλις ἐξημέρωσεν, ἦλθαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, μὲ ἀρώματα, διὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδαν, μὲ μεγάλην των ἐκπληξίν, ὅτι ὁ λίθος δὲν ἐσκέπαζε πλέον αὐτό, διότι ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατήλθε καὶ τὸν ἀπεκύλισεν, οἱ δὲ φύλακες τοῦ τάφου, ὅταν εἶδον τὸν ἄγγελον καὶ ἤκουσαν τὸν σεισμόν, ὁ ὁποῖος συνέβη, ἐφοβήθησαν καὶ ἐγιναν ὡς νεκροί.

Ἐνῶ αἱ γυναῖκες πλήρεις ἀπὸ φόβον καὶ ἐκπληξίν ἔβλεπαν τὸν τάφον ἀνοικτόν, ὁ ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ

μνημείου, εἶπεν εἰς αὐτάς : Μὴ φοβήσθε· γνωρίζω ὅτι ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη· δὲν εἶναι ἐδῶ· ἀνέστη· ἔλατε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἦτο ὁ Σωτὴρ, καὶ πηγαίνετε ταχέως νὰ ἀναγ-

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος.

γείλετε τὸ συμβάν εἰς τοὺς μαθητάς του. Ἀμέσως δὲ αἱ γυναῖκες ἔτρεξαν νὰ ἀγγείλουν εἰς τοὺς μαθητάς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ ἐκεῖναι ἐπήγαιναν ἵν' ἀναγγείλουν ταῦτα εἰς τοὺς μαθητάς, ἀπήντησαν καθ' ὁδὸν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς αὐτάς : Χαίρετε. Αἱ γυναῖκες ἐπλησίασαν μὲ μεγάλην χαρὰν

καὶ μὲ θαυμασμὸν καὶ τὸν προσεκύνησαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτάς : Μὴ φοβήσθε· πηγαίνετε ν' ἀναγγεῖλετε εἰς τοὺς μαθητάς μου τὸ συμβάν καὶ νὰ τοὺς εἰπῆτε νὰ υπάγουν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἔπου θὰ μὲ ἴδουσι.

59. Αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Σωτῆρος μετὰ τὴν ἀνάστασιν.

Ὁ Σωτὴρ μετὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν του εἰς τὰς μυροφόρους, ἐνεφανίσθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸν Πέτρον καὶ ἔπειτα εἰς δύο μαθητάς του, οἱ ὅποιοι μετέβαιναν εἰς τὴν κώμην Ἐμμαοὺς καὶ συνέφαγε μαζί μὲ αὐτούς. Τέλος δὲ ἐνεφανίσθη ἀργὰ τὴν ἐσπέραν πρὸς τοὺς ἀποστόλους του, οἱ ὅποιοι ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς μίαν οἰκίαν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς : εἰρήνη ὑμῖν.

Ἐκ τοῦ κύκλου τῶν μαθητῶν ἔλειπε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Θωμᾶς, ὁ ὅποιος εἶταν τοῦ διηγῆθῆσαν οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Σωτῆρος, ἐδυσπίστησε καὶ εἶπεν ὅτι ἂν δὲν τὸν ἴδῃ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἂν δὲν ἐγγίση μὲ τὰς χεῖράς του δὲν θὰ πεισθῇ. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁμοῦ, ἐνῶ ἦσαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ μὲ τὸν Θωμᾶν, παρουσιάσθη πάλιν ὁ Χριστός, ἂν καὶ ἦσαν κλεισταὶ αἱ θύραι, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν καὶ εἶπεν : εἰρήνη ὑμῖν· εἰς δὲ τὸν Θωμᾶν εἶπε : φέρε τὸν δάκτυλόν σου ἐδῶ καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου καὶ τὴν πλευράν μου ὅτι ἔχουν τὰ σημεῖα τῆς σταυρώσεως καὶ μὴ εἶσαι ἄπιστος. Τότε ὁ Θωμᾶς εἶπε : σὺ εἶσαι ὁ κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησε : Πιστεύεις, Θωμᾶ, διότι μὲ εἶδες· μακάριοι εἶναι ὅσοι θὰ πιστεύσουν χωρὶς νὰ μὲ ἴδουσι.

Ἄλλοτε ἐνεφανίσθη ὁ Σωτὴρ εἰς τινὰς τῶν ἀποστόλων, ἐνῶ ἤλθεισαν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. Καὶ πολλὰς ἄλλας φορές, εἰς τὸ διάστημα 40 ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὁ Σωτὴρ ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς διαφόρους παραγγελίας.

Ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς μαθητάς του, οἱ ὅποιοι μετέβαιναν εἰς Ἐμμαούς.

60. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάστασιν ὁ Ἰησοῦς ἦλθε μετὰ τοὺς μαθητάς του εἰς τὸ πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων ὄρος τῶν ἐλαιῶν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς τελευταίας παραγγελίας του. Τοὺς εἶπε, δηλαδή, νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλ'

ἐκεῖ νὰ περιμένουν τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ὑπεσχέθη, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποῖου θὰ κηρύξουν εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἄφου δὲ εἶπε ταῦτα καὶ ἠὐλόγησε τοὺς μαθητάς του, ἀνελήφθη ἐνώπιόν των εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ νεφέλη ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος.

τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐνῶ δὲ οἱ μαθηταὶ ἐβλεπαν ἐκπληκτοὶ εἰς τὸν οὐρανόν, δύο ἄγγελοι παρουσιάσθησαν εἰς αὐτοὺς μὲ λευκὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς εἶπαν : Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε εἰς τὸν οὐρανόν ; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς, ὃ ὁπίστος ἀνελήφθη τώρα εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ ἔλθῃ πάλιν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Τότε οἱ μαθηταὶ του προσεκύνησαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσόλυμα μὲ μεγάλην χαρὰν, ἐκεῖ δὲ διαρκῶς ὕμνον καὶ ἠὐλόγουν τὸν Θεὸν εἰς τὸ ἱερόν.

Ἡ ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει τὴν μνήμην τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, ἡμέραν Πέμπτην

Ζ'. Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

61. Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἡ ἐπι- φοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ Ἑβραῖοι πενήτηκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα ἐώρταζαν τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς ὡς εὐχαριστήριον ἡμέραν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τὸν θερισμὸν.

Κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν λοιπὸν τοῦ ἔτους 33 μ. Χ. ἐνῶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς μίαν οἰκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ προσήχοντο, αἰφνιδίως ἤκουσθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἦχος, ὡσάν νὰ ἔπνεε σφοδρότατος ἄνεμος καὶ ἐπλήρωσε τὴν οἰκίαν· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ ἐκάστου τῶν ἀποστόλων ἐπεκάθισαν φλόγες, αἱ ὅποιοι εἶχαν σχῆμα γλώσσης. Τότε οἱ ἀπόστολοι ἐπληρώθησαν ἀπὸ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν εἰς διαφόρους ξένας γλώσσας.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἱεροσολύμων, ὅταν ἤκουσαν τὸν θόρυβον, ἦλθαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ ἴδουν τί συμβαίνει καὶ μὲ μεγάλην τῶν ἐκπληξιν εἶδαν τοὺς μαθητὰς νὰ ὕμνουσιν τὸν Θεὸν εἰς ξένας γλώσσας καὶ ἠπόρουσιν.

Τότε λοιπὸν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐξεφώνησε θαυμάσιον λόγον, εἰς τὸν ὅποιον ἐδίδαξεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποροῦν δι' ὅσα συνέθησαν, διότι, ὅπως εἶχαν προεῖπει οἱ προφῆται, τὸ ἅγιον Πνεῦμα κατήλθε καὶ ἐφώτισε τοὺς μαθητὰς· αὐτὸς ὁ Χριστὸς, τοὺς εἶπε, τὸν ὅποιον σεῖς μὲν ἀδίκως ἐσταυρώσατε, ὁ δὲ Θεὸς ἀνέστησεν, αὐτὸς μᾶς ἔστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ ὅποιον βλέπετε καὶ ἀκούετε.

Ὁ λόγος τοῦ Πέτρου ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀχροατὰς του, οἱ ὅποιοι ἠρώτων αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους τί νὰ κάμουν καὶ νὰ σωθοῦν· ὁ Πέτρος τοὺς συνέστησε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ βαπτισθοῦν. Τρισχίλιοι δὲ περίπου Ἑβραῖοι, μὲ μεγάλην προθυμίαν, ἤκουσαν τὴν συμβουλὴν τοῦ Πέτρου καὶ

ἐβαπτίσθησαν ἀμέσως· τοιοιτοτρόπως δὲ ἰδρύθη ἡ πρώτη μεγάλη χριστιανικὴ ἐκκλησία εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς πρώτης μεγάλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐορτάζομεν πενήτηντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, Κυριακὴν πάντοτε, τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς· τὴν δὲ ἐπομένην Δευτέραν ἐορτάζομεν τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον κατήλθεν εἰς τοὺς ἀποστόλους.

62. Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἠῤῥξανε, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἤκουον μὲν μέγαν σεβασμὸν τὰ κηρύγματα τῶν ἀποστόλων, προσηύχοντο ὅλοι μαζὶ καὶ ἐτέλουν τακτικώτατα τὴν θείαν εὐχαριστίαν. Τόσον ἀγαπημένοι ἦσαν μεταξύ των, ὥστε ὅλοι εἶχαν τὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας· ὅσοι δὲ ἐξ αὐτῶν εἶχαν περιουσίαν τινά, παρέδιδαν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι ἐμοίραζαν χρήματα εἰς τοὺς πτωχότερους καὶ ἐφρόντιζαν νὰ δίδεται τροφή εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά. Ἐπειδὴ ἔμωσ οἱ ἀπόστολοι ἤθελαν νὰ καταγίνωνται ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, συνέστησαν εἰς τοὺς Χριστιανούς νὰ ἐκλέξουν ἑπτὰ ἄνδρας ἐκλεκτούς, οἱ ὅποιοι νὰ φροντίζουν διὰ τὴν διατροφήν τῶν χηρῶν, καὶ τότε ἐξελέγησαν οἱ ἑπτὰ διάκονοι, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Στέφανος ἀνὴρ μὲ πίστιν καὶ θεῖον ζῆλον.

Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως ἔδλεπαν μὲ φθόνον τὴν ταχεῖαν αὐξησιν τῶν Χριστιανῶν καὶ μὲ φθόνον τὴν μεγάλην ἀγάπην μεταξύ των· διὰ τοῦτο ἤρχισαν ταχέως νὰ καταδιώκουν τοὺς Χριστιανούς. Πρῶτον θυμὰ τοῦ διωγμοῦ τούτου ἔπεσεν ὁ Στέφανος, τὸν ὅποιον ἐλιθοβόλησαν. Ἐνῶ δὲ οὗτος ἀπέθνησκε παρεκάλει, ὡς ὁ Χριστὸς τὸν Θεόν, νὰ μὴ τιμωρήσῃ τοὺς φονεῖς του.

Τὸ μαρτύριον τοῦ Στεφάνου ἐπηκολούθησε μέγας διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱερο-

σόλυμα καὶ νὰ διασπαροῦν εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Παλαιστίνης. Οἱ ἀπόστολοι ὁμῶς ἔμειναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐπειδὴ ὁ Στέφανος εἶναι ὁ πρῶτος μετὰ Χριστὸν Χριστιανός, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον, λέγεται πρωτομάρτυς· ἡ δὲ μνήμη του ἑορτάζεται εἰς τὰς 27 Δεκεμβρίου, εὐθὺς μετὰ τὰ Χριστούγεννα.

63. Ὁ Σαοὺλ γίνεται Χριστιανός.

Μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι σφοδρότατα κατεδίωκαν τοὺς Χριστιανούς, ἦτο καὶ νεανίας τις Σαοὺλ, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν λιθεβολισμὸν ἐναντίον τοῦ Στεφάνου καὶ ἀνεζήτησε πανταχοῦ τοὺς χριστιανούς διὰ νὰ τοὺς σύρῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Κατήγετο δὲ ὁ Σαοὺλ ἀπὸ τὴν Ταρσὸν, πόλιν τῆς Κιλικίας εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἦτο μαθητῆς σοφοῦ νομοδιδασκάλου, τοῦ Γαμαλιήλ, παρὰ τοῦ ὁποῖου εἶχε διδαχθῆ λεπτομερῶς περὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, τὰς διατάξεις τῆς ὁποίας πάσας ἐτήρει ἀκριβέστατα· ἔξῃ δὲ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ σκηνοποιοῦ, ἦτοι κατεσκευάζεν σκηνάς. Τόσῃν μανίαν εἶχεν ὁ Σαοὺλ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὥστε μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν ἀρχιερέα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν τῆς Συρίας Δαμασκόν, καί, ἀφοῦ συλλάβῃ τοὺς χριστιανούς, νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀλλὰ μόλις ὁ Σαοὺλ ἐπλησίασεν εἰς Δαμασκόν, αἴφνης ἐφώτισεν αὐτὸν φῶς οὐράνιον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν· ἤκουσε δὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγεν εἰς αὐτόν : «Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις ;»· ἀμέσως ἠρώτησε παῖος τοῦ ὁμιλεῖ καὶ ἤκουσε πάλιν τὴν αὐτὴν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ : «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς περὶ καταδιώκεις». Μὲ φόβον τότε ἔρωτᾷ ὁ Σαοὺλ τί πρέπει νὰ πράξῃ καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Δαμασκόν καὶ ἐκεῖ θὰ μάθῃ τοῦτο. Οἱ συνοδοὶ τοῦ Σαοὺλ ἔμειναν ἐμβρόντητοι, διότι ἤκουαν μὲν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου δὲν ἔβλεπαν δὲ κανένα. Ὁ Σαοὺλ τότε ἠγέρθη καὶ ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀνοιχτοί, δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ τίποτε· μόνον δὲ μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν συνοδῶν

του κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Δαμασκόν, ἔπου τρεῖς ἡμέρας οὔτε ἔβλεπεν, οὔτε ἔφαγε καὶ ἐπιέ τι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς χριστιανὸς τῆς Δαμασκοῦ, ὁ Ἄνανίας, ἔλαβεν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Σαοὺλ καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖράς του, τότε δὲ ὁ Σαοὺλ ἀπέκτησε πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἀμέσως ἐβαπτίσθη. Ἐκτοτε ὁ Σαοὺλ, ὁ ὁποῖος ἕως τότε ἦτο σφοδρότατος διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔγινεν ὁ θερμότατος ὁπαδὸς καὶ κήρυξ τῆς νέας θρησκείας, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

64. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Οἱ Ἑβραῖοι τῆς Δαμασκοῦ μόλις ἔμαθαν ὅτι ὁ Παῦλος ἔγινε Χριστιανός, ἐζήτησαν κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν φονεύσουν καὶ ἐφύλατταν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως διὰ νὰ μὴ δραπετεύσῃ. Διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ τῆς πόλεως, τὸν ἔθεσαν κατὰ τὴν νύκτα εἰς ἓν καλάθιον, τὸ ὁποῖον κατεβίβασαν ἀπὸ τὸ τείχος καὶ τοιοῦτο-τρόπως ἠδυνήθη νὰ φύγῃ ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Ἦλθε δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ τὸν κατεδίωκον οἱ Ἑβραῖοι, ἔφυγε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ κατόπιν εἰς τὴν πατρίδα του Ταρσόν. Ἐκεῖ συνηγήθη μὲ τὸν Βηρνάδαν καὶ ἦλθαν μαζί, διὰ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Συρίας, τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου διὰ πρώτην φοράν ὠνόμασθησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστιανοί.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀφοῦ ἔμεινε χρόνον τινὰ εἰς Ἀντιόχειαν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Συρίας, ἦλθε καὶ ἐκήρυξεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Κύπρου καὶ κατόπιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἄν καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸν κατεδίωκαν πολὺ, κατώρθωσε ὅμως πανταχοῦ νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ διαδίδῃ τὸν Χριστιανισμὸν.

65. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἦλθεν ὁ Παῦλος, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπου ἐκήρυξεν εἰς Φιλίππους, Θεσ-

σαλονίκην και Βέροϊαν· ἀπὸ ἐκεῖ δέ, ἐπειδὴ κατεδιώκετο, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Παῦλος, ὅταν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐλυπεῖτο πολὺ διότι ἔβλεπε τὴν πόλιν πλήρη ἀπὸ βωμοὺς και ἀπὸ εἰδωλα· πολλάκις δὲ ἤρχετο εἰς τὴν ἀγορὰν και εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων και ἐκήρυττε περὶ τοῦ Χριστοῦ. Τότε διάφοροι φιλόσοφοι, ἀπὸ περιέργειας, ἠθέλησαν νὰ ἀκούσουν τί διδάσκει ὁ Παῦλος και τὸν ἔφεραν εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀρείου Πάγου, πλησίον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ νὰ κηρύξη. Οὗτος ἐδέχθη μὲ προθυμίαν και ἤρχισε νὰ τοὺς ἐμιλή. Ἐπειδὴ εἰς τὰς Ἀθήνας μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑπῆρχεν εἰς βωμός, ἀφιερωμένος εἰς τὸν ἄγνωστον Θεόν, ὁ Παῦλος ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ αὐτὸν και εἶπεν ὅτι τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον αὐτοὶ ἀγνοοῦν, αὐτὸς γνωρίζει και αὐτόν ἦλθε νὰ κηρύξη. Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε και κυβερνᾷ τὸν κόσμον και ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν, διότι εἰς ὠρισμένην ἡμέραν θὰ τοὺς κρίνῃ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν.

Ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ Παύλου ἄλλοι μὲν τὸν ἐχλεύαζαν, ἄλλοι δὲ εἶπαν ὅτι ἄλλοτε θὰ τὸν ἀκούσουν πάλιν· ἐλάχιστοι δὲ ἐπίστευσαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης και μία γυνή, ἡ Δάμαρις, Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀεροπαγίτης εἶναι ὁ πρῶτος Ἀθηναῖος ποὺ ἔγινε χριστιανός, θεωρεῖται ὁ πολιούχος ἅγιος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἡ δὲ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν τρίτην Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Παῦλος ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἔμεινεν ἔν και ἡμισυ ἔτος, και ἐκήρυττε κατ' ἀρχὰς πρὸς τοὺς Ἑβραίους και ὕστερον, ἐπειδὴ αὐτοὶ τὸν ὕβριζαν, πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρας.

66. Αἱ φυλακίσεις και τὸ μαρτύριον τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν Παῦλος ἀπὸ τὴν Κόρινθον ἦλθεν εἰς τὴν Ἐφεσον και κατόπιν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀσίας και τῆς Ἑλλάδος, τέλος δὲ ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Κ. Διαθήκης διὰ τὰ Ἑλλην. σχολεῖα. Ἐκδ. Ζ'. 6—2—25.

ἐνφ' εὕρισκετο ὁ Παῦλος μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ, ἐπετέθησαν ἐναντίον του Ἰουδαῖοι, καί, ἀφοῦ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν, ἐζήτησαν νὰ τὸν φονεύσουν· τότε κατέφθασεν ὁ χιλιάρχος μετὰ στρατιωτῶν καὶ ἠλευθέρωσε τὸν Παῦλον ἀπὸ τὰς χειρὰς τοῦ ὄχλου, διέταξε δὲ τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ φρούριον· ἐπειδὴ ὅμως ἐφανερῶς συνωμοσία κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Παύλου, ὁ χιλιάρχος τὸν ἔστειλε μὲ ἰσχυρὰν φρουρὰν εἰς Καισάρειαν, διὰ νὰ δικασθῆ ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ Ῥωμαίου διοικητοῦ· καὶ ἐπέστη μὲν ὁ διοικητὴς περὶ τῆς ἀθώοτητος τοῦ Παύλου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελε χάριν αὐτοῦ νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς Ἰουδαίους, ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν δύο ἔτη, μέχρις ὅτου ἀνεκλήθη καὶ διωρίσθη νέος διοικητὴς. Ὁ Παῦλος ὅμως ἐνόησεν ὅτι ὁ νέος διοικητὴς δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησε νὰ σταλῆ εἰς Ῥώμην διὰ νὰ δικασθῆ, διότι ὡς Ῥωμαῖος πολίτης εἶχεν αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

Ἡ ἄδεια τοῦ ἐδόθη καὶ ἀνεχώρησε διὰ Ῥώμην· ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν συνέβη ναυάγιον, ἐκ τοῦ ὁποῦ ὅμως πάντες οἱ ἐπιβάται διεσώθησαν εἰς τὴν νῆσον Μελίτην. Μετὰ τρίμηνον διαμονὴν ἐκεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος τὸ ταξίδιον διὰ Ῥώμην. Ὅταν ἔφθασεν εἰς Ῥώμην παρεδόθη εἰς τὸν ἑπαρχον καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κατοικῆ ἰδιαιτέρως, ὑπὸ ἐπιτήρησιν ἐνός στρατιώτου, καὶ μὲ πλήρη ἐλευθερίαν νὰ δέχεται καὶ νὰ κηρύττῃ. Μετὰ διετῆ φυλάξις εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Παῦλος ἐδικάσθη καὶ ἠθωώθη· ἀφοῦ δ' ἠλευθερώθη ἦλθεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Κρήτης, πάλιν δὲ ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ τέλος εἰς Ῥώμην, ὅπου συνελήφθη ἐκ νέου καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅταν αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἦτο ὁ σκληρὸς Νέρων.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰργάσθη ὅσον κανεῖς ἄλλος διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν· συνέγραψε δὲ καὶ 14 σπουδαιοτάτας ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Χριστιανούς, αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου ἀποστόλου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, μαζί μὲ τὴν μνήμην τοῦ ἀποστόλου Πέτρου εἰς τὰς 29 Ἰουνίου. 27/4

67. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

Ὁ Σίμων, ὃ ὄρατος διὰ τὴν ἀκλόνητον πίστιν του ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Πέτρος (εἰς τὴν ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν Κηφᾶς) δη-

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

λαδὴ βράχος, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωῆα καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Ἄνδρέου. Ἄλιεὺς εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἔγινε κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν ἀδελφόν του μαθητὴς τοῦ Προδρόμου καὶ ἔπειτα τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ὁποῦ ἀνεδείχθη ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος.

Ὁ Σωτὴρ ἠγάπα ἰδιαίτερος τὸν Πέτρον διὰ τὴν θερμὴν του ἀγάπην πρὸς αὐτόν· δι' αὐτὸ τὸν παρέλαβε μαζί του κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν καὶ εἰς τὸ Γεθσημανῆ, καὶ τὸν ἤξλωσε νὰ γίνῃ εἰς ἀπὸ τοὺς πρῶτους μάρτυρας τῆς ἀναστάσεως.

Κατὰ τὴν πεντηκοστὴν τοῦ 33 ἔτους μ. Χ. εἶδαμεν πόσον ὁ λόγος τοῦ Πέτρου συνετέλεσε νὰ ἰδρυθῇ ἡ πρώτη μεγάλη χριστιανικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἐργάζετο ἀδιακόπως μὲ τὸ κήρυγμα καὶ μὲ θαύματα, χωρὶς νὰ φοβῆται διωγμοὺς καὶ κινδύνους.

Μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου ἐκήρυξεν ὁ Πέτρος καὶ ἐκτὸς τῶν Ἱεροσολύμων, εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀσίας, ὅπου καὶ ἔκαμε διάφορα θαύματα, ὅπως τὴν ἀνάστασιν μιᾶς κόρης, τῆς Ταθιθᾶ εἰς τὴν Ἰόππην. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, συνελήφθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς, ἠλευθερώθη δὲ κατὰ θαυμαστὸν τρόπον· κατόπιν ἐκήρυξεν εἰς διαφόρους πάλιν πόλεις τῆς Ἀσίας. Περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του ἦλθεν εἰς Ρώμην, ὅπου συνελήφθη καὶ ἐμαρτύρησε μαζί μὲ τὸν Παῦλον.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος συνέγραψε καὶ δύο ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

68. Οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι.

Περὶ τοῦ βίου τῶν λοιπῶν ἀποστόλων, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος, ὀλίγα γνωρίζομεν.

Ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας, ἀδελφὸς τοῦ Πέτρου, μετὰ τὴν ἀνάληψιν, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς διαφόρους χώρας, τὴν Συχθίαν, τὸν Πόντον, τὴν Θράκην καὶ τὴν Ἀχαΐαν, ὅπου κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐμαρτύρησεν εἰς τὰς Πάτρας, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο τὸν τιμοῦν ὡς τὸν πολιούχον ἁγίόν των. Ἐπειδὴ ὁ Ἀνδρέας προσεκλήθη πρῶτος παρὰ τοῦ Σωτῆρος λέγεται πρωτόκλητος.

Περὶ τοῦ Ἰακώβου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, γνωρίζομεν ὅτι ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ ἀδελφὸς του Ἰωάννης, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος,

ἔμεινεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ κατόπιν ἦλθεν εἰς Ἐφεσον, ὅπου ἔζησε μέχρι τέλους τοῦ βίου του. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, υπέργρηως πλέον, δὲν ἠδύνατο νὰ λέγῃ πολλά, ἀλλ' ἐπανελάμβανε μόνον τὰς λέξεις : «Τεκνία, ἀγαπάτε ἀλλήλους».

Ὁ Ἰωάννης συνέγραψε τὸ Εὐαγγέλιον, τρεῖς ἐπιστολάς καὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ὅπου ἀποκαλύπτει (δηλ. φανερώνει) ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς θὰ θριαμβεύσῃ.

Κατ' ἀρχαίας παραδόσεις ὁ Φίλιππος ἐκήρυξεν εἰς τὴν Φρυγίαν· ὁ Βαρθολομαῖος εἰς τὰς Ἰνδίας· ὁ Θωμᾶς εἰς τὴν Παρθίαν, τὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλας χώρας τῆς Ἀσίας· ὁ Ματθαῖος, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς Αἰθιοπίαν καὶ ἀλλαχοῦ.

Τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην διεδέχθη ὡς δωδέκατος ἀπόστολος ὁ Ματθαῖος.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ ἰδιαιτέρως τὴν μνήμην ἑνὸς ἐκάστου τῶν Ἀποστόλων, ὅλων δὲ ὁμοῦ τὴν 30ὴν Ἰουνίου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

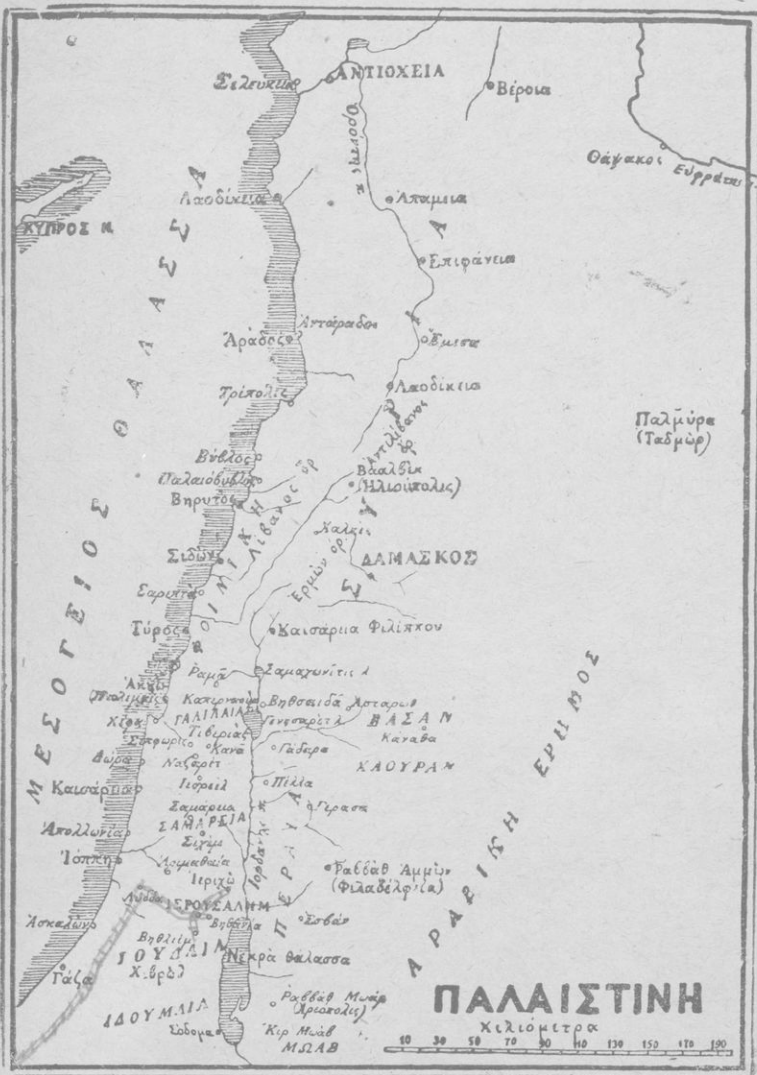
Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶδαμεν τὸν βίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ἓνα μόνον εἶχε σκοπὸν : νὰ ἐκτελή τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς του.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐφήρμοσεν ὅσα ἐδίδασκεν. Δὲν ἐδίδασκε μόνον τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλ' ὅλος ὁ βίος του ἦτο ὑποταγὴ εἰς τὸ θέλημά του· δὲν ἐδίδασκε μόνον τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλὰ μεγαλυτέραν ἀγάπην οὐδεὶς ἔδειξεν ἀπὸ αὐτόν, ἀφοῦ καὶ τὴν ζωὴν του ἐθυσίασε χάριν τοῦ κόσμου· δὲν ἐδίδασκε μόνον τὴν ὑπομονήν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑβρίζετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἠῦχετο ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν του· δὲν ἐδίδασκε μόνον νὰ συγχωρῶμεν τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας ἀλλὰ καὶ ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του συνεχώρησε καὶ ἐκήρυξεν ἄξιον τοῦ παραδείσου τὸν εἰλικρινῶς μετανοήσαντα κακοῦργον· δὲν ἐδίδασκε μόνον τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, παρ' ὅλας τὰς ὀδύνας τῆς σταυρώσεως, ἐφρόντισε διὰ τὴν Παναγίαν Μητέρα του, καὶ θνήσκων παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας τοῦ Πατρὸς του· δὲν ἐδίδασκε μόνον ὅτι πάντα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ πρέζει τις νὰ θυσιάσῃ χάριν τοῦ καθήκοντος, χάριν τῆς ἰδέας, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ἔπεσε τὸ πρῶτον θῦμα χάριν τούτων.

Τὸν πιστὸν τοῦτον τῶν ἀρχῶν του στρατιώτην, τὸ ἰδεῶδες πρότυπον τῆς ἀρετῆς, ἃς ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἃς προσπαθῶμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη Ἐκείνου, εἰς τὸ στόμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ὁποῖου δὲν εὐρέθη δόλος, διὰ νὰ καταστῶμεν ἄξιοι τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν !

Είδαμεν επίσης εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, τὸν βίον καὶ τὴν δρασιν τῶν πρῶτων μαθητῶν τοῦ Κυρίου, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ἄσημοι καὶ ἄσοφοι, μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατώρθωσαν νὰ διαδώσουν τὴν θεῖαν διδασκαλίαν ἕως τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Ἡ εὐσέβεια, ὁ ἔνθεος ζῆλος, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ προσήλωσις εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καθῆκον τῶν ἁγίων, ἐκείνων ἀνδρῶν ἃς εἶναι δι' ἡμᾶς ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν !

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
ἀξιομνημόνευτοι διὰ τοὺς μαθητάς.

Γέννησις τοῦ Σωτῆρος	750 ἀ. κ. Ρ. (*)
Βάπτισις τοῦ Σωτῆρος	30 μ. Χ.
Θάνατος τοῦ Σωτῆρος	33 μ. Χ.
Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους	Πεντηκοστή 33 μ. Χ.
Ἐπιστροφή τοῦ Παύλου εἰς τὸν Χριστιανισμόν	38 μ. Χ.
Μαρτυρικός θάνατος Πέτρου καὶ Παύλου ἐν Ρώμῃ	67 μ. Χ.

(*) Ἀπὸ κτίσεως Ρώμης.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

(σημειουμένων ἐν παρενθέσει τῶν πηγῶν ἑκάστου κεφαλαίου).

Εἰσαγωγή. Σελ. 3

Α'. Ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ Σωτῆρος.

1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ (Λουκ. Α'. 5—25). > 5
2. Ὁ εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου (Λουκ. Α'. 26—38). > 6
3. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ἐλισάβετ (Λουκ. Α' 39—56) > 7
4. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου (Λουκ. Α'. 57—80) » 8
5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθ. Α'. 18—25 καὶ Λουκ. Β'. 1—21) > 9
6. Ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Σωτῆρος (Λουκ. Β'. 22—39). » 11
7. Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων (Ματθ. Β'. 1—12). » 12
8. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον καὶ ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ εἰς Ναζαρέτ (Ματθ. Β'. 13—23) > 14
9. Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει δωδεκαετῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος (Λουκ. Η'. 41—52) > 15
10. Ὁ βίος καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου (Ματθ. Γ'. 1—12 καὶ ΙΔ'. 1—12.—Μάρκ. Α'. 1—8 καὶ ς'. 17—29.—Λουκ. Γ'. 1—20.—Ἰωάν. Α'. 6 κ. ἐ.) > 16

Β'. Ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσίας ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος.

11. Ἡ βάπτισις τοῦ Σωτῆρος (Ματθ. Γ'. 13—17.—Μάρκ. Α'. 9—11.—Λουκ. Γ'. 21—22). > 17

12. Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι. Ἡ ἐκλογή των καὶ αἱ παραγγελίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς αὐτοὺς (Ματθ. Δ'. 18—22 καὶ Γ'. 1—42.—Μάρ. Α'. 16—20 καὶ Γ'. 14—19 καὶ Ϛ'. 7—13.—Λουκ. Ε'. 1—11 καὶ Θ'. 1—5.—Ἰωάν. Α'. 35—52) Σελ. 18
13. Ὁ Σωτὴρ ἐκδιώκει ἀπὸ τὸ ἱερὸν τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς ἀργυραμοιβοὺς (Ἰωάν. Β'. 13—25. Ματθ. ΚΑ'. 12—13.—Μάρ. ΙΑ'. 15—18.—Λουκ. ΙΘ'. 45—46) > 19.

Γ'. Τὰ θαύματα τοῦ Σωτῆρος.

14. Ὁ Ἰησοῦς μεταβάλλει τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον (Ἰωάν. Β'. 1—11) » 20
15. Ὁ χορτασμὸς τῶν πεντακισχιλίων (Ματθ. ΙΔ'. 13—21.—Μάρ. Ϛ'. 30—44.—Λουκ. Θ'. 10—17.—Ἰωάν. Ϛ'. 4—15) » 21
16. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας (Ματθ. ΙΔ'. 23—33. Μάρκ. Ϛ'. 45—52.—Ἰωάν. Ϛ'. 16—21) » 21
17. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν (Λουκ. ΙΖ'. 11—19). > 22
18. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ (Ματθ. Θ'. 1—8.—Μάρκ. Β'. 1—12. Λουκ. Ε'. 18—26) » 23
19. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου (Ματθ. Η'. 5—13.—Λουκ. Ζ'. 1—10) » 23
20. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ εἰς τὴν Ἱεριχὼν (Μάρκ. Γ'. 46—52.—Λουκ. ΙΗ'. 35—43) » 24
21. Θεραπεία τοῦ παραλύτου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα (Ἰωάν. Ε'. 2—15). » 24
22. Ἡ ἀνάστασις τοῦ νιοῦ τῆς χήρας (Λουκ. Ζ'. 11—17). > 27
23. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου (Λουκ. Η' 41—56.—Ματθ. Θ'. 18—19 καὶ 23—26.—Μάρκ. Ε'. 21—24 καὶ 35—43) » 28

24. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου (Ἰωάν. ΙΑ'. 1—46). . . Σελ. 29
 25. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος (Ματθ. ΙΖ'. 1—9.
 Μάρκ. Θ'. 2—9. Λουκ. Θ'. 28—36) » 30

Δ'. Ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος.

26. Τὸ κήρυγμα τοῦ Σωτῆρος. » 31
 27. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεΐτις (Ἰωάν. Δ'. 1—42). . . » 32
 28. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία (Ματθ. Ε'. 1—Ζ'. 26). . . » 34
 29. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως (ΙΓ'. 1—23.—Μάρκ. Δ'.
 1—20.—Λουκ. Η'. 4—15) » 38
 30. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπόρου τοῦ σινάπεως (Ματθ. ΙΓ'.
 31—32.—Μάρκ. Δ'. 30—32.—Λουκ. ΙΓ'. 18—19). » 39
 31. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου (Λουκ. ΙΒ'.
 16—21) » 39
 32. Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου (Λουκ.
 ΙΓ'. 19—31) » 40
 33. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου (Λουκ. Ι'.
 25—37) » 41
 34. Ἡ παραβολὴ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου (Λουκ.
 ΙΗ'. 12—24) » 42
 35. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ (Λουκ. ΙΕ'. 11—32). » 43
 36. Αἱ παραβολαὶ τοῦ προβάτου καὶ τῆς δραχμῆς (Λουκ.
 ΙΕ' 1—10). » 45
 37. Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου (Ματθ. ΚΒ'.
 1—14.—Λουκ. ΙΔ'. 16—24). » 45
 38. Ἡ παραβολὴ τοῦ πονηροῦ δούλου (Ματθ. ΙΗ'.
 21—35). » 46
 39. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος (Ματθ.
 Κ'. 1—16). » 47
 40. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων (Ματθ. ΚΕ'.
 1—13) » 48

41. Ἡ παραβολὴ τῶν ταλάντων (Ματθ. ΚΕ', 14—30,
—Λουκ. ΙΘ' 11—28). Σελ. 49
42. Ἡ εἰκὼν τῆς μελλούσης κρίσεως (Ματθ. ΚΕ',
31—46). » 50
43. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ τελώνης Ζακχαῖος (Λουκ. ΙΘ',
1—10). » 51
44. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ πτωχὴ χήρα (Μάρκ. ΙΒ', 41—44.
Λουκ. ΚΑ', 1—4). » 53
45. Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ παιδιά (Ματθ. ΙΗ', 1—6 καὶ
ΙΘ', 13—15.—Μάρκ. Θ', 33—37 καὶ Ι', 13—16.
—Λουκ. Θ', 46—48 καὶ ΙΗ', 15—17). » 53
46. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ πατρίς (Ματθ. ΙΕ', 24.—Ι', 5—6.
—ΚΓ', 37—39.—Ἰωάν. ΙΒ', 20—23). » 55

**Ε'. Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι καὶ τὰ πάθη
τοῦ Σωτῆρος.**

47. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσό-
λυμα (Ματθ. ΚΑ', 1—17.—Μάρκ. ΙΑ', 1—10.—
Λουκ. ΙΘ', 28—46.—Ἰωάν. ΙΒ', 12—19). » 55
48. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Φαρισαῖοι (Ματθ. ΚΓ', 1—39.—
Μάρκ. ΙΒ', 38—40.—Λουκ. ΙΑ', 37—52. ΙΓ', 34
—35 καὶ Κ', 45—47). » 57
49. Τὸ ἀνώτατον συνέδριον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα
(Ματθ. ΚΖ', 1—5 καὶ 14—16.—Μάρκ. ΙΔ', 1—2
καὶ 10—11.—Γουκ. ΚΒ', 1—16). » 58
50. Ὁ μυστικὸς δεῖπνος (Ματθ. ΚΖ', 17—29.—Μαρκ.
ΙΔ', 12—25.—Λουκ. ΚΒ', 7—23.—Ἰωάν. ΙΓ',
1—30). » 59
51. Τελευταῖαι διδασκαλίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μα-
θητάς του (Ἰωάν. ΙΓ', 31.—ΙΖ', 26). » 61

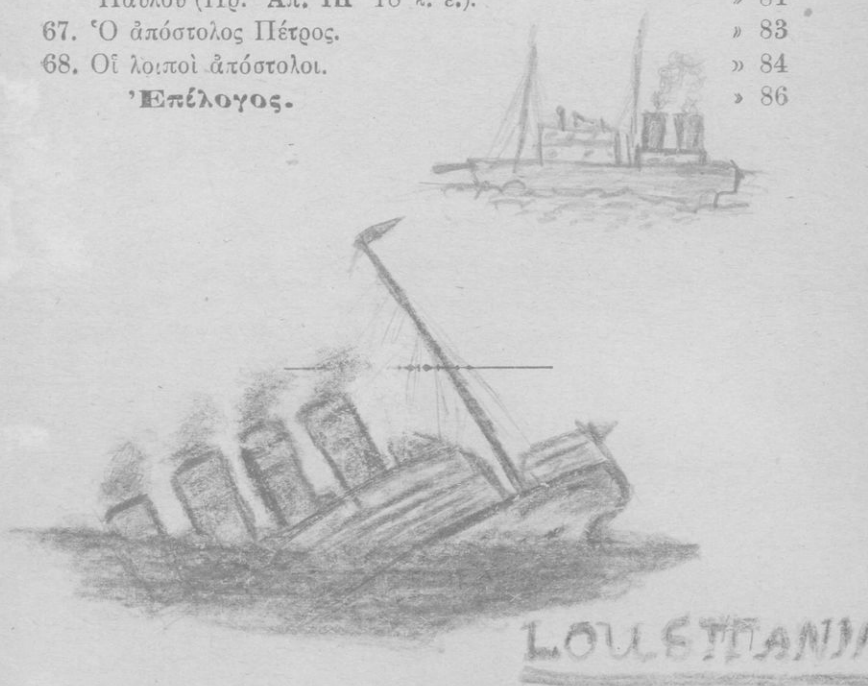
52. Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. ΚΖ', 36—56. Μάρκ. ΙΔ'. 32—50.— Λουκ. ΚΒ', 30—53.— Ἰωάν. ΙΗ', 1—11), Σελ. 62
53. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἄννα καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου (Ἰωάν. ΙΗ'. 12—27.— Ματθ. ΚΖ'. 58 καὶ 79—75. Μάρκ. ΙΔ'. 54 καὶ 66—72.— Λουκ. ΚΒ'. 54—61). » 63
54. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα (Ματθ. ΚΖ'. 57—68.— Μάρκ. ΙΔ'. 53—65.— Λουκ. ΚΒ'. 54 καὶ 93—71. Ἰωάν. ΙΗ'. 24—28). » 64
55. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου (Ἰωάν. ΙΗ'. 28—ΙΘ'. 16.— Ματθ. ΚΖ'. 1—2 καὶ 11—31.— Μάρκ. ΙΕ'. 1—20.— Λουκ. ΚΓ'. 1—25). » 65
56. Ἡ σταύρωσις καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. ΚΖ'. 32—56.— Μάρκ. ΙΕ'. 21—41.— Λουκ. ΚΓ'. 26—49.— Ἰωάν. ΙΘ'. 17—37). » 67
57. Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. ΚΖ'. 57—66.— Μάρκ. ΙΕ'. 42—47.— Λουκ. ΚΓ' 50—56. Ἰωάν. ΙΘ'. 38—42). » 69

Γ'. Ἡ ἀνάστασις, αἱ ἐμφανίσεις καὶ ἡ ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος.

58. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος (Ματθ. ΚΗ'. 1—15.— Μάρκ. ΙΖ'. 1—8.— Λουκ. ΚΔ'. 1—11. Ἰωάν. Κ. 1—18). » 72
59. Αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Σωτῆρος μετὰ τὴν ἀνάστασιν (Ματθ. ΚΗ'. 16—20.— Μάρκ. ΙΖ'. 9—18.— Λουκ. ΚΔ'. 12—49.— Ἰωάν. Κ. 10—ΚΑ'. 25). » 74
60. Ἡ ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος (Μάρκ. ΙΖ'. 19—20 Λουκ. ΚΔ'. 50—53.— Πράξεων Ἀποστ. Α'. 1—12). » 75

Z', Ἡ δράσις τῶν Ἀποστόλων.

61. Ἡ ἔορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Πρ. Ἀπ. Β'. 1—41). Σελ. 77
62. Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία (Πρ. Ἀπ. Β'. 42—Η'. 4). » 78
63. Ὁ Σαοὺλ γίνεται Χριστιανὸς (Πρ. Ἀπ. Ζ'. 60 καὶ Θ'. 1—22). » 79
64. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύσσει τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὴν Ἀσίαν (Πρ. Ἀπ. Θ'. 23—Ιζ', 8). » 80
65. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Ἑλλάδα (Πρ. Ἀπ. Ιζ'. 9—ΙΗ'. 17). » 80
66. Αἱ φυλακίσεις καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Πρ. Ἀπ. ΙΗ' 18 κ. ἐ.). » 81
67. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος. » 83
68. Οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι. » 84
- Ἐπέλογος.** » 86

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

1.	Ἡ Ναζαρέτ.	Σελ. 6
2.	Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.	» 7
3.	Ὁ Ζαχαρίας γράφει ἐπὶ πινακίου τὸ ὄνομα Ἰωάννης	» 8
4.	Ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος.	» 10
5.	Ἡ Θεοτόκος μετὰ τὸ θεῖον βρέφος.	» 11
6.	Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.	» 13
7.	Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον.	» 15
8.	Ἡ ἐκλογὴ τῶν πρώτων μαθητῶν.	» 18
9.	Κύριε, σῶσέ μας.	» 22
10.	Ἡ Ἰεριχώ, ὧς ἔχει σήμερον.	» 25
11.	Μία ὁδὸς τῆς Ἱερουσαλήμ.	» 26
12.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ νεανίσκου εἰς τὴν πόλιν Ναὶν.	» 27
13.	Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου.	» 28
14.	Ὁ Σωτὴρ διδάσκει εἰς τὸ ἱερόν.	» 31
15.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.	» 33
16.	Ὁ ἐλεήμων Σαμαρεῖτης περιποιεῖται τὸν τραυματίαν.	» 41
17.	Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος.	» 43
18.	Ὁ Ζακχαῖος.	» 52
19.	Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.	» 54
20.	Τὰ παιδιά ὑποδέχονται τὸν Σωτῆρα εἰς τὸ ἱερόν.	» 56
21.	Ὁ μυστικὸς δεῖπνος.	» 60
22.	Ἰησοῦν ἢ Βαραββᾶν.	» 66
23.	Ὁ Ἰησοῦς φέρει τὸν σταυρόν.	» 68
24.	Ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Σωτῆρος.	» 70
25.	Ὁ ναὸς τῆς ἀναστάσεως, ἰδρυσθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.	» 71
26.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος	» 73
27.	Ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εἰς δύο μαθητάς του, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον εἰς Ἐμαούς.	» 74
28.	Ἡ ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος.	» 76
29.	Ὁ ἀπόστολος Πέτρος	» 83
30.	Ὁ χόρτης τῆς Παλαιστίνης.	» 85

AMERICA

ATLANTIC
OCEAN

